EN QVINNA

AF VÅR TID

KARAKTERSTECKNING

AF

STELLA

[Maria Linder]

[a 85802]

HELSINGFORS
THEODOR SEDERHOLMS BOKTRYCKERI

MDCCCLXVII

I

MELLAN GAMLA OCH NYA VERLDEN

— Det förvånar mig att er fru kan vara så modig churu hon blott är en qvinna, sade gamla miss Brown, som satt på däcket af ett från Amerika till Liverpool återvändande ångfartyg. I natt var hon helt lugn och tröstade alla, då jag, som eljest ej är så lättskrämd af mig, ej kunde annat än uppsända en innerlig bön till vår Herre, ty på någon räddning vågade jag icke mera hoppas, då hela besättningen ropade att elden var lös. Ni må tro att det ej stod

länge på innan jag var ute från sängen, och skyndade i bara kjolen upp på däcket, men när jag kom dit och såg det vida hafvet rundtomkring, och blott hörde gråt och kommandorop, samt såg kaptenen blek som ett spöke, stackars karl! då kommo tårarne mig i halsen, ty ni skall veta, miss, att jag alltid, då jag ser någon gråta, erfar en så märkvärdig känsla att jag måste börja gråta med; men det är ej heller någonting att undra öfver, ty jag har blifvit så vek om hjertat allt sedan den gudfruktige missionären m:r Johns så vackert talade med mig om Gud och våra kristliga skyldigheter. Men i natt, då alla skreko och vredo sina händer, såg jag med ens er fru helt lugn gå öfver däcket och tala några ord med kaptenen, och då hon återvände derifrån, var hennes ansigte så fridfullt, att jag trodde all fara var förbi; men se nej, hon gick blott till de mest förtvifflade och tröstade dem; hon talade om Gud, som hjelper i nöden och om mod i faran, och sade så många vackra saker att jag riktigt fick lust att bedja. När kaptenen sedan efter en stund kom framspringande och ropade att elden var släckt, tog

hon helt lugnt fram en liten bibel ur sin ficka och sade att hon ämnade gå ned i salongen för att läsa ett kapitel derur samt tacka Gud för den hjelp han sändt oss i nödens stund, och frågade om ej någon ville förena sig med henne. Och läsa och bedja, det kunde hon som en hel missionär, och då jag såg hennes ansigte, som var liksom förklaradt, kände jag mig helt underlig till mods. Många andra gånger har jag dessutom äfven sett henne tala och handla alldeles som en karl, så bestämdt och så lugnt, att jag just undrat hvad hon kan vara för en som reser en så lång väg så der alldeles allena. Är hon enka eller far hon för att möta sin man?

Det fruntimmer som talat var en typ af gamla ogifta engelska qvinnor. Huru sköna de än i sin ungdom må ha varit, så blifva de dock, då de kommit öfver medeláldern utan att gifta sig, med ens torra och gula samt få orimligt stora tänder och utstående ögon. Man ser visserligen undantag från denna regel, men vi tro dock att gamla ogifta engelskor i allmänhet följa denna lag; för öfrigt var hon klädd i en snäf svart klädning utan någon hvit krage eller ärmar; en

svart sammets ridikyl hängde vid venstra armen, och i handen höll hon en liten bibel, hvilken blott då begge händerna voro upptagna lades åsido med en andäktig min. Så väl af hennes drägt som ansigtsuttryck kunde man sluta till att hon hörde till den sekt man hos oss kallar läsare.

Den unga amerikanskan som hon tilltalat, var en vacker flicka af omkring 25 års ålder, med ett klokt och behagligt utseende. Hon åhörde med stolt tillfredsställelse dessa loford öfver sin matmoder, dock icke utan undran att man fann det så förvånande att en qvinna i farans stund bibehöll sitt mod och sin själsnärvaro.

När miss Brown slutat att tala, tycktes hon med otålighet vänta på svaret, men Mary höjde blott på axlarne och sade med ett visst förakt uti rösten:

— Hvarföre skulle Mylady just vara pjåkig? Att hon har mod när det behöfs, vet jag nog, annars vore jag icke här, och hade icke för hennes skuld lemnat allt det käraste jag eger, för att följa henne, vore det ock till verldens ända. Nog finnes det dem som ej tycka om Mylady,

utan kalla henne blåstrumpa, karl i krinolin, och mycket annat dylikt, men jag vet att en bättre qvinna än hon är, vill jag aldrig känna.

— Ja, ja, det kan jag tro, men är hon enka, eller huru? Så ung och redan ha genomgått så hårda pröfningar; ja derföre kan hon också så bra förklara Guds ord!

— Hvad vet ni om de pröfningar Mylady genomgått? frågade Mary något häftigt. Tycker ni att hon ser olycklig ut? eller huru? Icke har jag åtminstone ofta sett henne gråta, och när det händer, så är det för sådant som skulle komma andra att mista förståndet.

— Men är hon enka, eller huru? upprepade miss Brown för tredje gången, med illa dold otålighet.

— Nej, det är hon icke.

— Så rysligt! stackars unga fru, tillade miss Brown, som ej var fullkomligt tillfreds med svaret och tyckte att bästa sättet att få veta något mera var att bege sig ut på gissningarnes område. Så rysligt, att ensam fara så långa vägar öfver hafvet för att återfinna sin man!

— Har jag någonsin sagt att Mylady var gift?

— Det har ni visst icke, men annat kan man väl ej förmoda än att hon endera är enka eller gift.

— Jag tycker ej om att prata så der om Mylady, sade Mary, i det hon steg upp; vill ni veta något mera, så fråga henne sjelf. Farväl derföre tills i afton, efter jag har den äran att vara er hyttkamrat! Jag måste gå och se om Mylady behöfver mig.

Miss Brown satt ännu en lång stund orörlig, följande Mary med ögonen till dess hon försvann; derpå sade hon till sig sjelf: Det är besynnerligt... men jag måste få reda på det!... hvarefter hon försjönk i djupa tankar, till dess hon åter lyftade sina ögon till himlen, tog en nål ur sitt bälte, stack den mellan bladen uti sin bibel, samt öppnade den på det ställe, försynen sålunda anvisat henne.

Emellertid hade Mary kommit till fördäcket och närmat sig ett fruntimmer, som med fötterna insvepta i en stor, rutig shawl satt fördjupad i läsningen af en bok. Hon bar på hufvudet en liten rund hatt med ett ljusgrått flor, hvilket utan att täcka ansigtet, gaf det ett uttryck som

hade man sett det genom en lätt poetisk dimma. När Marys gestalt stadnade framför henne, lyftade hon upp två stora, blåa ögon med ett uttryck af liflighet, hvilket sällan förekommer hos ögon af denna färg då de med ens falla på ett nytt föremål; de bruka lifvas, men sällan genast vara lifliga. Kring hennes vackra, välbildade läppar lekte ett eget slags leende, som utan att vara gladt, var liksom ett återsken af en i hennes hjerta för hela menskligheten inneboende välvilja. Uti detta leende fanns icke heller den enformiga artighet, som den fina uppfostran och verldsvanan trycker på mången qvinnas läppar och som nästan lika möter en vän och en person som hon föraktar. För att få en klarare föreställning om denna qvinna, så låtom oss läsa fragmentet af ett bref som ganska troget återger hennes person.

"..... Slutligen skulle jag göra Lady S. bekantskap och blef införd till henne af min vän L. Hennes tant var icke hemma, men efter att hafva låtit anmäla oss, blefvo vi visade till en liten salong, hvilken jag hade tid att betrakta under det vi väntade på templets gudinna. Rum-

met bar en underlig prägel af qvinlig och artistisk smak, samt manlig verksamhet. Det var ett slags boudoar genre Pompadour, hvitt siden med rosor; en mängd små saker, alla artistiska och smakfulla, voro der uppställda, statyetter, små taflor, fina thé-serviser, kinesiska vaser; det var en sammansättning af olika genrer och ändock fanns uti det hela en trefnad som visade att den, som bebodde detta rum, hade ordnat allt för att behaga sina ögon och ej af fåfänga — bevis på en sjelfständig natur, som känner ingen annan lag för sin smak, än sin egen ingifvelse. Men särdeles anslog mig ett bord, som upptog hälften af en vägg och som bokstafligen var öfverlastadt med böcker, porträtter, blommor och kringspridda papper: en hel liten verld af konst och intelligens. Ingenting var ordnadt med afsigt, en fri anda var upphofvet till allt detta. Man kunde sluta att det var hon sjelf som återspeglade sig uti det hela, och jag medger att allt hvad jag hade hört sägas om henne ingaf mig en stor otålighet att se detta rum upplifvas af själen, som tills nu blott sväfvade deri. Men då jag stod och väntade, började jag

bäfva; är hon en engel eller en demon? hvilketdera? ty endera måste hon vara. Jag hade än hört henne prisas till ytterlighet, än grymt förtalas och jag ville sjelf dömma. Om jag bäfvade, var det derföre att jag var rädd att finna henne under min förväntan, icke stor nog eller icke nog förskräcklig.

Frasandet af en klädning underrättade mig med ens om hennes ankomst; mitt hjerta klappade, dörren öppnades och hon trädde in. Hennes första åsyn lät mig skåda ett temmeligen vanligt ansigte; en medelmåttig längd, ett öppet uttryck, samt den ledighet uti sättet att föra sig, som nästan alltid förvärfvas genom mycken verldsvana. Hon ursäktade sig artigt öfver att hafva låtit oss vänta, emedan hon ej haft hjerta att låta sina stackars blommor försmäkta af törst. Hon hade en vänlig blick för oss båda, och uti hennes leende, uti hennes ansigtsuttryck fanns något som befriade en ifrån allt onödigt tvång. Jag tyckte mig förut hafva sett detta ansigte endera på någon tafla eller uti en dröm; hvilketdera, kunde jag ej minnas.

Så länge samtalet rörde sig kring vanliga ämn-

nen, hade hon ett likgiltigt uttryck; hon lyssnade uppmärksamt, men talade litet.

Så snart fråga väcktes om intressantare ämnen, följde jag med spänd nyfikenhet hennes ansigtsspel, som blef allt mera själfullt; ögonen blixtrade och liksom ofrivilligt upptog hon frågan och tycktes lyssna till sin egen röst, som var full af klang; de ord hon talade voro ej utsökta men förde rakt till målet. Mig föreföll hon som en prestinna som höll sanningens vågskål i sin hand. Vi hörde på; man kunde ej tvifla, hon måste ha rätt, tyckte man, om hon äfven hade orätt. Hennes ord voro klara och bevisande, ty det hon sade kom från en varm och fast grundad öfvertygelse.

Medan jag lyssnade till hennes ord, roade jag mig med att studera denna intressanta varelse.

Hennes drag voro ej egentligen vackra, ty de voro hvarken regelbundna, eller bestämdt utpräglade; ansigtet var ovalt och munnen var särdeles välbildad; den kunde lika väl uttrycka indignation och förakt som ömhet och beundran. Ett par stora och vackra, ehuru icke artistiskt sköna ögon voro infattade i långa ögonhår,

hvilka beskuggade kinden då blicken sänktes nedåt. Dessa ögon hade ett vexlande men alltid godt uttryck, hvilket stod i fullkomlig harmonie med hennes ord; de kunde ibland blixtra till som diamanter, och ögonblicket derpå blott tala om ömhet och kärlek. Hennes ljusa lockiga hår gaf ett ljuft utseende åt det lilla hufvudet, som aldrig höll sig stilla; äfven det talade själens språk. Två små välbildade och hvita händer voro i ständig rörelse och sökte alltid någonting att leka med; en penna, en pappersknif, hvad som fanns till hands, blef snart af hennes lifliga hand förvandlad till en spira, den hon lekfullt hotade med, eller smekande förde öfver kinden. En den finaste lilla fot smög sig fram under den vida klädningen som nedföll i rika veck.

Sådan föreföll hon mig vid första bekantskapen. Men hvem kan beskrifva hennes karakter, denna lefvande gåta? Så god att hon vill alla väl, är hon ibland sarkastisk och bitande qvick på andras bekostnad, dock aldrig så, att det hon säger skulle qvarlemna ett dåligt eller löjligt intryck af den omtalade personen. Till ytterlighet enthusiastisk för allt skönt och ädelt,

kan hon dock emellanåt försvara de orimligaste påståenden. Tillbedjande dygden och för det mesta sträng ända till puritanism, är hon ändock ofta full af koketta infall, hvilka äro i stånd att förvrida hufvudet på andra. Hon kunde ha varit en drottning, men hon kan lika väl finna sig uti att sköta sitt hushåll och vårda blomstersängar. Glad ända till ytterlighet, så att hon kan få ett helt sällskap att skratta, kan hon en annan gång med ett enda ord föra äfven den lättsinnigaste på de mest allvarliga tankar. Hos hvarje karakter förstår hon att finna den förmånligaste sidan och utforskar hvar och ens idéer, med en mine som tänkte hon på någonting helt annat. Hon är med ett ord en oförklarlig qvinna. Man måste endera hålla mycket af henne, beundra, tillbedja eller vända sig ifrån henne. Hon är endera en stor kokett eller en qvinna som ännu icke funnit sin rätta bestämmelse här i verlden och som icke arbetat sig upp till höjden af sina gåfvor. Hon kan ej ljuga, ej handla till hälften; hon är så uppriktig att man ibland kan misstänka henne för att icke tala sanning, så rättfram, att man vore frestad

att beskylla henne för falskhet, då man icke känner henne.

För att låta bli att älska eller hata henne, måste man göra såsom jag — studera henne — och churu jag redan sen någon tid gör det, sysselsätter jag mig dermed ännu med samma intresse ....."

Dessa rader kunna gifva ett begrepp om det intryck, hon hos mången framkallat, och vi måste tillägga att Lady S. aldrig fick företaga sig någonting obemärkt, churu hon sjelf trodde det, ty hvarhelst hon befann sig, väckte hon intresse, och två läger bildade sig genast, det ena för att beundra, det andra för att klandra henne.

Mary tilltalade Lady S. med en vänskapsfull förtrolighet, men uti hennes sätt röjde sig tillika en stor tillgifvenhet och beundran; uti det småleende och den blick, hvarmed Ladyn såg på henne, kunde man läsa att det förhållande, hvaruti de stodo till hvarandra, mindre var det af tjenarinna och matmoder, än emellan tvenne förtrogna som hvardera vilja bibehålla sin rätta plats, och den glömde Mary aldrig, ty hon var alltid uppmärksam och tjenstaktig. Lady S. yt-

trade sin önskan att så tidigt som möjligt lägga sig, före sina hyttkamrater, och hon gick derföre öfver däck med ett vänligt leende och en böjning på hufvudet åt de längre aflägsna, samt en handtryckning åt sina närmare bekanta. Hennes gång var lätt och ädel, icke förnäm; och man såg att hon, ehuru egande mycken verldsvana, dock gerna ville vara obemärkt.

När hon öppnade sin hytt-dörr och fann att Mary ensam var der, stängde hon den hastigt, kastade lifligt hatt och shawl af sig och utropade:

— Nå, Mary, hvad tycker du om denna sjöresa? jag för min del finner den odräglig, ty att evigt se dessa samma ansigten, som alla äro lika obekanta, blir i längden outhärdeligt! Jag längtar så till det kära Europa, till den älskade stranden, som jag kommer att se blott i förbifarten. Sedan jag återsett Englands jord, får jag mera tålamod, och då flyga vi; icke så, Mary? vi flyga, fria fåglar, till de länder vi önska se. O! Mary! jag tänker visst ibland att min fader blir orolig öfver min bortvaro. Men nej! du vet att jag ej kan förmå mig att åter-

vända till honom, att instängas på det ensliga slottet och lefva som fastkedjad. Nej! tusen gånger nej! när man har kraft, mod och förstånd, skall man ej som en docka sitta hemma och brodera i båge för att sysselsätta sina fingrar. Dessutom är jag ej skapad att vara en så förnäm lords arftagerska; nej, min far är alltför rik för mig. Jag vill vara fri, fri liksom lejonet i skogen! jag vill ej veta af något tvång... men, jag började med en fråga och har nu utan att vänta på svar, för hundrade gången låtit dig höra dessa uttryck af min oro och min längtan.

— Mylady vet nog att jag ej kan fördraga sjön, men hvad gör det? Till allt behöfves litet vana; dessutom är sådant så obetydligt att jag ej dugde att vara med er Mylady, om jag klagade för så litet. Men vet Mylady, hvad jag tröstar mig med? Jo! det är att se huru mycket man sysselsätter sig med er, och att höra så många berömma er. I afton fick den gamla miss Brown tag uti mig och ville nödvändigt veta hvem Mylady är och hvar ni lemnat er man?"

Lady S. som just börjat ordna sitt hår, vände sig om och brast ut i ett klingande skratt, som hon på en lång stund ej kunde hämma.

— Min man, ha, ha, ha! Nej! min kära miss Brown, någon sådan hvarken har eller tänker jag taga mig. Min man! nej, det låter för löjligt, men hvad svarade du?

— Jag svarade som vanligt, att det ej anstod mig att tala om Myladys angelägenheter, och rådde henne att fråga eder sjelf.

— Hvarföre det, Mary?

— Emedan jag tyckte det var bäst att låta dem tro er vara gift, ty det sägs ju att man i Europa så mycket skall undra öfver, när ogifta fruntimmer resa ensamna. Så många hafva redan frågat mig, och utan att vilja säga en osanning, låter jag dem tänka hvad de vilja.

— Nej, snälla Mary, jag bryr mig så litet om hvad andra menniskor tänka om mig, ty jag har intet att blygas för. Ingen har frågat mig, men skulle någon göra det, så svarar jag sanningen och den känner du.

— Vågar jag fråga, hvart Mylady ämnar resa sedan vi anländt till Liverpool?

— Till en början fara vi till Paris', som jag redan så länge längtat att få se. Jag vill njuta af friheten i hela dess herrlighet, då man obemärkt och okänd kan följa den väg man finner god, och der man, ehuru qvinna, kan ingå uti alla detaljer, se det som intresserar en, och icke behöfva redogöra för sina mått och steg.

— Men huru skall Mylady kunna reda sig uti en så stor stad? En ensam qvinna, vacker som Mylady är, blir aldrig obemärkt.

— Mary! Mary! känner du mig ej ännu? vet jag någonsin något omöjligt? nej, händelserna måste böja sig för min vilja, icke jag böja mig för dem.

— Och ändå, tillade Mary tveksamt, är Mylady rädd att återvända till sin fader, och att bli tvungen att gifta sig?

— Rädd? — nej, barn, jag är icke rädd att bli tvungen, men jag vill så länge som möjligt ihågkomma det fjerde budet: "Du skall hedra din fader och din moder." Jag känner min fader, men han förstår mig ej och jag vill ej yppa för honom mitt förakt för den man, som han bestämt till min make. Blott i yttersta nödfall skall jag

göra det. Lyckligtvis har min moders förmögenhet satt mig i stånd att lefva oberoende, så att jag kan följa mitt hjertas lag och den väg som mitt förstånd anvisat. Dessutom har du lofvat mig ett blindt förtroende. Framtiden står i stora drag tecknad för mig, men detaljerna känner jag icke. På Gud beror allt det, som min vilja är oförmögen att åstadkomma eller förhindra.

— Ja, Mylady, jag har lofvat att lyda blindt; jag tror på er mera än på mig sjelf.

— Snart komma vi till vårt första mål, Liverpool, derifrån vi omedelbart komma att fortsätta vår färd till Paris med nödiga försigtighets mått. Försigtighet är visdomens lag. Icke feghet, rädsla, utan den oberoende försigtigheten, som man mindre är tvungen till genom omständigheterna, än genom ingifvelsen utaf egen erfarenhet, utaf egna tankar.

Under detta samtal hade Lady S. emellertid klädt af sig och sedan hon läst högt ett kapitel ur bibeln, hvilket hon hvarken morgon eller afton försummade att göra, tog hon godnatt af sin trogna följeslagarinna och försjönk snart uti

en djup och lugn sömn. Man säger att endast fullkomligt rena samveten kunna njuta en lugn hvila, men detta anse vi i allmänhet vara ett stort misstag. Här var dock fallet sådant, ty Lady S. kände inga samvetsförebråelser, emedan hon handlade efter en fast öfvertygelse, och då kunde hon ej förebrå sig någonting.

Vi vilja emellertid låta henne fortsätta sin resa, som erbjöd intet anmärkningsvärdt, ty vi anse ej som sådan den nyfikenhet hon åstadkom bland alla passagerare.

Sedan miss Brown, efter många öfverläggningar med andra, öfver Marys svar, hopspunnit den mest intressanta romantiska historie, fick Lady S. i allas ögon den prägel af öfverlägsenhet, som nyfikenheten så ofta tillegnar dem, den hedrar med sin uppmärksamhet.

II

ABBEY-HALL

I närheten af Liverpool ligger det ståtliga Abbey-Hall, tillhörande lord Suffridge. Sjelfva slottsbyggnaden är omgifven af en sorgfälligt vårdad park, vittnande om hög ålder. Utanför densamma ligga eleganta farms och rika fält; sjelfva herrgården, som är mycket stor, är omgifven af en hög stenmur och vid den tunga jernporten, som öppnas för besökande, ligger ett litet kapell, som nu användes till boning för portvakten. Ofvanför dörren synes en ännu icke fullkomligt ut-

plånad fresco-målning, förestållande den heliga jungfrun, som uppenbarar sig i skyn för några på knä bedjande munkar. Parken bär en dyster och föråldrad prägel; slottet är en mossbelupen, tvåvånings grästens byggnad, med stora i de sekelgamla murarne oregelbundet infattade fönster; två torn höja sig vid hvardera ändan och öfverst på dem resa sig jernkors, vittnande om den tid då detta slott varit ett kloster. Den tunga dörren var af massivt jern och förde tanken tillbaka till tider, då den för de arma qvinnor som dvaldes derinne, ofta blott öppnades för att föra dem från grafven ofvan, till grafven under jord.

Uti en af de stora salarne satt lord Suffridge framför en antik marmorkamin, med i naturlig storlek uthuggna hjeltefigurer. Lorden var en man af omkring femtio år; hans profil hade kunnat tjena en bildhuggare till modell, men hans lilliga, oroliga ögon stämde illa öfverens med det silfverhvita håret, som knappast mera betäckte hjessan. Hans klädsel var oklanderlig och bar prägeln af den äkta gentlemannen, som hedrar sitt eget sällskap lika mycket som andras. Klockan var sju; och rummet, upplyst af endast nå-

gra få ljus, hade ett dystert utseende; på ett litet bord invid lorden brunno två vaxljus uti en fint arbetad stake med blå skärm. Lord Suffridge höll en bok i handen, men hans tankar voro synbarligen långt borta, hvilket syntes af den stirrande blick, han riktade mot ett af rummets mörka hörn. Plötsligt tycktes han vakna ur sina drömmar, reste sig häftigt upp samt började med oroliga steg mäta det stora rummet. Vid hvarje af dessa steg hördes ett dofft återljud från väggarne och de ord, han utan sammanhang yttrade, genljödo hemskt omkring honom.

— Hvad jag saknar henne! utbrast han, förande handen öfver pannan och den kala hjessan. Ensamheten, ja ensamheten är allt, hvad jag för min ålderdom vunnit; . . . gift, åter gift och ännu engång gift och dock ensam!

Han gjorde åter flere slag i rummet, fördjupad i sina dystra tankar. Småningom öfvergick hans ansigtsuttryck nästan till förtviflan; han kastade sig uti den stora länstolen, med hufvudet tillbakalutadt, och hans bittra skratt tycktes liksom söka ett gensvar i den storm som hemskt hven genom fönstren.

Till hvad har jag kommit efter att hela mitt lif hafva sökt lyckan? Tre gånger har jag genom äktenskapet trott mig finna henne och lika ofta ha mina förhoppningar blifvit svikna; en son hade jag ock, men honom ryckte döden ur mina armar, och den enda, som återstår af dem, som stodo mig närmast, är långt ifrån att uppfylla de förhoppningar jag ställt på henne; vi förstå ej hvarandra och dock är hon mig så kär; hennes oböjliga sinne påminner mig om mitt eget, men jag känner, att hon eger det som jag alltid saknat, ett rent samvete och en fast tro på allt godt. Hon är mig öfverlägsen och dock är hon mitt eget barn; denna tanke är olidlig, men hon måste lyda mig; kan jag ej på annat sätt försona hvad jag brutit, så skall det åtminstone ske genom att kufva en själ, som är lika oböjlig som min egen. Hon måste blifva hans hustru, annars skall jag få ingen ro för hämdens vreda makter . . .

Några minuter förflöto under tystnad. Hans ansigte uttryckte en allt djupare förskräckelse och blicken irrade oroligt omkring. — Jag vet ej hvaraf det kommer sig, fortfor han, att jag dessa sednare

tider allt jemt känt någonting liknande fruktan; om natten vaknar jag plötsligt, gripen af fasa; flere gånger har jag drömt, huru jag springer efter min Lucy, men att hon sväfvande undflyr mig tills jag vanmäktig faller till jorden, då jag hör en röst, ja den rösten som jag mest af alla bäfvar för, ropa till mig: "Ingen försoning kan utplåna det förflutna; en isande kyla genombäfvar mig; och jag vaknar. Förr har jag aldrig trott på någonting så däraktigt som drömmar, men tanken kan man ej betvinga och nu har jag icke längre Lucy här, som med sin englalika röst lugnar min oro. Jag gaf vika för hennes önskan att få tillbringa ett år hos sin gudmor i Amerika; ja väl — men härnäst måste hon vika för min vilja. Men om Lucy icke mera skulle återkomma? nej, omöjligt! Hon är visst rik nog, sedan jag lemnade hennes möderne-arf i hennes händer... men nej, det kan hon icke göra, så hårdt kan jag ej blifva straffad och så mycket kan hon ej likna mig. Snart borde posten komma och med den måhända bref om hennes återkomst. Jag emotser denna stund både med längtan och förskräckelse, ty jag anar att svåra strider förestå mig.

Vid de sista orden hördes på afstånd rullandet af en vagn som snart stannade. Lord Suffridge reste sig häftigt, men återsjönk snart på sin plats. Hans båda händer omfattade krampaktigt stolen; ögonen riktades emot dörren; han vågade ej andas, ej röra sig. Några minuter förflöto sålunda, hvarefter dörren öppnades och en gammal trotjenare inträdde, som anmälte, att unga baronet Edvard Glithingham just nu ankommit och önskade att få träffa lorden.

En suck ur lordens bröst lät ana ett sviket hopp, men när han svarade att baroneten var välkommen, hade hans ansigte samt hela hans sätt antagit ett lugnt och gladt utseende och det var med utsträckta armar och ett utrop af glädje, som han tog ett steg emot sin gäst.

Några ord om sir Edvard äro här nödvändiga, förrän vi förklara ändamålet med hans besök. Han var stor och väl vext; och hans ansigte hade någonting nobelt och intagande; hans ögon hade ett godt uttryck och kring munnen spelade ett vemodigt leende, då den ej uttryckte förakt eller vrede. Vid en flyktig bekantskap kunde man känna sig frestad att anse honom för en

särdeles god och hederlig menniska, ehuru något inskränkt på förståndets vägnar. Men ju längre man såg och ju mera man var tillsammans med honom, desto mera klart framstod hans dubbla karakter, hvilken var en blandning af de mest låga känslor i förening med en vana att uttala upphöjdare grundsatser. Sjelf ansåg han sig för en framstående man, men hans handlingar bildade en skarp motsats härtill.

Han lefde med sin mor i Sussexshire; tidigt hade han förlorat sin fader, som fallit ett offer för en okänd mördares hand, hvarefter han uppvext, vårdad af en alltför svag och olycklig moder, utan att några band lades på hans sinnes vildhet. Redan för halftannat år sedan hade lord Suffridge lofvat honom sin dotter Lucys hand, ehuru han mer än väl visste, att hon icke hyste någon ömhet för denne sin blifvande make. Men i denna fråga skulle inga böner förmå lorden till eftergift, dessutom hade Lucy ett för stolt sinne för att knäböja ens för sin fader.

Med ett utseende af liflig glädje kastade sig sir Edvard uti sin tillkommande svärfars armar och utropade "Jag kan ej säga, huru glad jag

känner mig att få återse eder, mylord, och huru högt jag uppskattar lyckan att ha rönt ett sådant emottagande från eder sida. Men jag erfor nyligen den smärtsamma nyheten att min dyra fästmö ännu ej återkommit; när väntar ni henne, mylord?

— Innan jag svarar, måste jag bedja dig, min bäste Edvard, taga plats, svarade lorden som var blek och darrande. Sedan de båda männen satt sig ned, fortfor han: — Jag kan icke med säkerhet bestämma, när min Lucy återkommer, emedan hennes hemresa är beroende af många omständigheter, framför allt af passande ressällskap, men längre än en månad torde vi ej behöfva vänta på henne.

— En månad! utropade Edvard; ännu en hel evighet efter denna långa pröfningstid, som varit mig så svår att uthärda; hade ej den ljufvaste framtid lett emot mig och hade ej min älskade Lucys förbud att uppsöka henne före hennes återkomst qvarhållit mig, skulle jag längesedan styrt min kosa till det land, som innesluter hela min framtid.

Vid dessa sista ord hade lord Suffridges ansigte antagit ett mörkt uttryck.

— Har hon förbjudit dig att återse henne före hennes hemkomst? besynnerligt, mycket besynnerligt . . .

— Hvad finner ni, mylord, för besynnerligt häruti? afbröt honom sir Edvard, som med synbar oro följt lordens ansigtsspel. Ingenting, min gode Edvard, ingenting, det var blott en ofrivillig tanke, som ett ögonblick fick rum inom mig. Jag förmodar att det blott varit en försigtighet af henne, emedan Lady Rush ofta tillbringar sin tid på resor och du sålunda kunnat få resa förgäfves utan att träffa dem hemma.

Denna förklaring var visserligen ganska sökt, men tycktes dock fullkomligt tillfredsställa Edvard, som på sin blifvande svärfaders fråga, huru lång tid han ämnade skänka honom, svarade, att han gerna skulle tillbringa några dagar på Abbey-Hall, för att med lorden hinna tala angående framtiden. Lord Suffridge ringde; samma gamle trotjenare trädde in, och erhöll befallning att iordningställa den röda kammaren i öfre våningen; denna förklarades dock icke vara uti

det skick att den kunde hysa Abbey-Halls blifvande herrskare. Intet annat rum fanns att tillgå för denna natt än "gröna kammaren" i samma våning. Då detta rum nämndes, bleknade lorden åter.

— Det är denna kammare, som Lucy har så kär och mest uppehåller sig uti; och ehuru jag för min del ej just tycker om det, låter jag dock hålla den, liksom min dotters öfriga våning, i ordning. Det är en liten nyck hos henne, som jag ej vill sätta mig emot. Rummet är icke bequämt, men för en natt hoppas jag, du ursäktar mig, då din ankomst var så oväntad.

— Min bäste lord, detta rum har blifvit mig dubbelt kärt, sedan jag hört, att min fästmö har en skild förkärlek derför, svarade Edvard hvarefter den gamle Anders gick ut för att verkställa den honom gifna befallningen; uti hela hans väsende kunde man dock tydligt läsa ett slags ovilja, eller någonting liknande förargelse öfver det honom gifna uppdraget.

— Hvad har han här att göra? mumlade han för sig sjelf, och jag som icke hade något annat rum i ordning . . . men nu är det för sent . . .

och detta rum, som Mylady håller så kärt, skall nu under hennes frånvaro bebos! Hvad jag kan vara uppbragt på mig sjelf! Huru skall jag kunna möta Myladys blick, när hon ser på mig med sina stora blå ögon och mild som en engel säger: — Anders, hvarför har du låtit någon bo uti det rum, som jag mest älskade? När hon talar så der, så önskade jag, att hon någon gång blefve riktigt ledsen, men nej, det blir hon aldrig! Alltid är hon mild, blott när hon hör en osanning eller får veta af en sådan, blir hon helt röd i ansigtet; hennes ögon tåras af smärta och den medlidsamma blick hvarmed hon då betraktar den felande, kommer honom att känna sig förkrossad af sitt eget samvetes förebråelse. Huru skulle jag ej längta efter hennes återkomst, om ej detta giftermål med sir Edvard skulle komma i fråga! Nej, jag kan ej fördraga honom, och det kan Mylady ej heller, fastän hon kan beherrska sin motvilja, men förställa sig, det kan den engeln aldrig!

Under denna monolog hade Anders hunnit till sitt rum, och sedan han ur ett skåp framtagit flere nycklar, tändt ett ljus, som han satt i en

lykta, begaf han sig ut i den långa korridoren, der han stannade utanför en dörr, på hvilken han knackade. En röst inifrån bad honom stiga in, efter att först hafva gjort sig underrättad om hvem det var. Uti ett litet nätt och prydligt rum, satt en gammal qvinna i soffan, framför ett sybord och stickade på sin strumpa.

— En stor nyhet, mrs Johns, började Anders, men icke sådan vi önska; sir Edvard är här och skall tillbringa denna natt i gröna kammaren.

— Gud barmhertig! utbrast mrs John, lyftande sina ögon från arbetet och aftagande sina glasögon; aldrig kan det vara möjligt, att baroneten skulle bebo Myladys rum, — nej, Anders har blott velat skrämma mig.

— Nej, bästa mrs Johns, intet skämt kommer nu tyvärr i fråga. Det är visst mitt fel, men intet annat rum var så i ordning att det kunde begagnas till sofrum, och baroneten kom öfver oss liksom från skyarne.

— Ja, det var mycket illa gjort utaf er, mr Black, att ställa så till. Men sålunda går det, när jag är sjuk och icke kan ha tillsyn öfver allt; nog skulle jag alltid hållit ett rum i beredskap

för oförutsedda händelser. Och baroneten skall nu sofva i den säng der Myladys mor, Gud vare hennes själ nådig!... uppgaf sin anda? Nej, det är omöjligt!

— Nu är det ej längre tid att oroa sig häröfver, ty vi måste ställa allt i ordning för den blifvande arftagaren och Lady Lucys fästman... nej, jag har svårt att få dessa ord öfver mina läppar. En sådan man åt denna engel! ... det är synd och skam att lorden skulle gifva sitt löfte utan Myladys samtycke, men vi känna den gamle herren och veta att det som engång är sagdt, det är sagdt, och icke en bokstaf deruti får ändras. Vill ni icke derföre, mrs Johns, vara god och kalla på eder qvinliga bataljon och gifva dem de förhållningsordres, som jag ej begriper mig på? Jag går emellertid på förhand till gröna kammaren och ställer undan Myladys saker, som hon visst icke önskar att sir Glithingham skall få röra.

— Ja, ja det skall ske, emedan jag ej kan få ur mitt hufvud att Anders handlat mycket oförnuftigt och att man vid hans ålder borde hafva litet mera omtanke och icke så der . . .

— Nog, nog mrs Johns! Nu hinner jag ej höra på mera, men sednare skall jag komma tillbaka, då ni kan blifva i tillfälle att få afsluta er vackra predikan, hvars början gifver mig en aning om fortsättningen och slutet. Jag måste nu gå att se efter qvällsvardens servering, ty tiden brådskar.

Med dessa ord lemnade Anders rummet, der mrs Johns en stund förblef sittande med händerna i kors, försänkt i djupa tankar. Småningom började orden åter bana sig en väg öfver hennes läppar:

— Skall någonting blifva gjordt med omsorg, så måste man nödvändigt sjelf vara med, eljest uträttas ingenting med förstånd. Fast Anders är en bra karl, så är han dock blott en karl, och han förstår sig ej det minsta på sådant. Men nu försummar jag mig ... hvarpå hon häftigt ringde på en klocksträng, som hängde öfver soffan. — Jag är mycket ledsen, fortfor hon, och kunde jag blott gå, så skulle jag nog hitta på någon utväg, men den förargliga gikten har alldeles förlamat mig. Hvad skall Mylady säga när hon kommer hem? Hennes egen mors rum! Stackars barn! Man kunde nästan tro att

hon anar till alla de suckar och tårar, som uppstigit från denna sjukbädd!

Medan hon ännu talade, inträdde, den ena efter den andra, sju stycken tjenstflickor hvilkas utseende och klädsel vittnade om deras olika tjenstegrader. Sedan alla voro samlade, tog mrs John till ordet med en befallande och öfverlägsen mine, hvilken hon i tjenstefolkets närvaro alltid pätog, ty hon fordrade mycken respekt och var lika sträng som hon var omtyckt, hvilket i hennes ställning är någonting ganska sällsynt.

— Nu, mina barn, skolen i raskt gripa verket an, ty den ädle baroneten sir Edvard Glithinghamn har anländt och mr Black väntar eder i gröna kammaren för att ställa den i ordning till hans emottagande. Jane, här är nyckeln till linneskåpet, tag fram, ur afdelningen för förnämare gäster, lakanen och örongottsvaren n:o 3 och tvenne handdukar med rosor och vindrufvor i bården, också n:o 3. — Medan hon ännu talade, hade hon ur en stor korg på bordet framtagit en nyckel, den hon räckte åt Jane: — Akta elden! Man kan aldrig vara nog försigtig med den.

Jane neg och nickade till tecken att hon hade förstått, samt ilade ut.

— Du, Evelyne, fortfor mrs Johns, skall taga ljus ur den stora lådan och sätta dem i silfverstakarne, som redan stå i rummet, samt för resten ställa allt på sin plats; glöm ej dricksvattnet och tändstickorna; i morgon skall du i god tid se till, att röda kammaren blir eldad och ställd i ordning, ty baroneten skall då flytta dit. Ni andra, Bab och Lilly, Kate och Mary skolen alla genast begifva eder till gröna kammaren och der afvakta mr Blacks befallningar. Gån nu, mina barn!

— Och jag, hvad skall väl jag göra? sade en sakta röst. — Du, Alice lilla, har också någonting, som du måste uträtta, du skall öfver allt se efter om några af Myladys saker ligga framme, mr Black skall visst lägga dem undan, men aldrig kan man i sådana fall lita på en karl; sedan skall du vackert lägga dem i ordning i någon tom byrå i Myladys rum. Du är Myladys kammarjungfru, och får derföre detta förtroendeuppdrag.

— Goda mrs Johns, törs jag fråga hvarföre

baroneten just skall få bebo Myladys älsklingsrum, då så många andra finnas här på slottet och Mylady icke gerna vill att någon skall beträda det? Det är ju blott ni mrs Johns, mr Black och jag, som hafva tillstånd att få störa henne, då hon ibland för långa stunder instänger sig uti detsamma.

— Det vet jag nog, men med en fästman är det helt annat, ty honom unnar man gerna det bästa, och dessutom så är det Mylord som bestämt det och honom måste man lyda. Gå nu, min snälla Alice, och visa att du kan göra heder åt ditt kön, genom att snabbt och väl uträtta hvad jag sagt.

— Det kan ni lita på, mrs Johns, allt som rör Mylady uträttar jag mycket fortare och bättre än annat; jag skall skynda mig!

— Kom sedan hit tillbaka, kära barn, det är så trefligt, när du är här och håller mig sällskap, ty mr Black, som eljest brukar läsa för mig, har mycket att göra i qväll. Hon gaf den unga flickan ett tecken att aflägsna sig och snart hörde man hennes lätta steg genomila den långa korridoren.

Sednare på qvällen hade mrs Johns den glädjen att se gamle Anders stiga in till henne, och länge sutto de gamla och talade om fordna gemensamt upplefda minnen.

Ungefär vid samma tid satt lord Suffridge uti sitt kabinett, med dörren till sängkammaren öppen. Detta rum var upplyst af flere i kronan brinnande ljus, utom andra som öfverallt voro upptända så att icke en enda vrå var skum. På skrifbordet, framför hvilket lorden hade tagit plats, brann en sjuarmad kandelaber och vid hans fötter låg en stor Newfoundlands-hund, som med sina blickar uppmärksamt följde sin herres rörelser. Lorden satt och skref; pannan låg i djupa veck och hans mun var krampaktigt sluten. Emellanåt såg han upp från sitt arbete och kastade en misstrogen blick mot sängkammardörren, hvarvid äfven hunden oroligt blickade åt samma håll. Länge satt lorden så och skref, och allt starkare blef derunder det uttryck af bäfvan och tilltagande skygghet hvarmed han såg omkring sig. Men vi lemna honom vid hans arbete för att kasta en blick uti gröna kamma-

ren, Lady Suffridges älsklingsrum, som nu upptogs af hennes föga älskvärde fästman.

Hvarmed var väl han sysselsatt? Jo, han låg försänkt i en tung och djup sömn, hvarom de ljudliga och föga poetiska snarkningar, som regelbundet hördes bakom de tunga sidenförhängena kring hans säng, aflade ett ojäfaktigt vittnesbörd.

Sjelfva rummet var möbleradt i gammaldags smak och väggarne beklädda med mörkgrönt damast, med förgyllda panelningar. Taket, liksom dörrarne pryddes af storartade målningar. I taket såg man Gud Fader sittande på en thron omgifven af englar, som flögo omkring, blåsande i basuner. På en af dörrarne syntes en mängd ansigten, hvilka voro liksom förklarade af det sken som utgick från höjden, och vid deras skuldror voro vingar fästade, större och mindre, allt efter den olika höjd de hade nått. På den motsatta dörren trängdes en massa förfärade anleten, hvilka med fasa sågo dit upp; och dessa varelser, hvilka voro utrustade med horn och långa klor, fasthöllo sig af alla krafter vid jorden. På den tredje dörren, emellan de båda andra, såg man en prelat i påfve-skrud; i den ena handen

höll han en ofantlig nyckel hörande förmodligen till himmelrikets portar; denna höll han utsträckt mot den sida der de förklarade befunno sig, medan han åt de andra gjorde en afvisande åtbörd. Alla dessa i sammanhang med hvarandra stående taflor, voro konstnärligt utförda samt buro prägeln af katholicism och vittnade om, att klostret varit rikt och inom sina murar slutit stora förmågor, som för konsten blifvit förlorade; osäkert är, om de derföre blifvit vunna för himlen. Men låtom oss hoppas att den goda viljan tynger i Guds vågskål, samt att ett lif af bön och försakelse har någon betydelse i den stund då hjertats hemligaste känslor skola komma i dagen.

För öfrigt hade rummet intet anmärkningsvärdt. Ett stort skrifbord, hvilket liksom alla de öfriga möblerna var af förgylldt träd, en gammalmodig säng, en högkarmad soffa och några stolar, var allt hvad det innehöll. Invid detsamma låg ett litet toilettrum, hvilket gjorde att det icke så mycket påminte om sin egenskap af sofrum.

Men låtom oss för en tid lemna Abbey-Halls

innevånare och återvända till vår gamla bekantskap, Lady S., som nu anlände till Liverpool.

III

TVENNE SVIKNA FÖRHOPPNINGAR

Att det fruntimmer, som på ångbåten väckte så mycket intresse, icke var någon annan än Lucy, lord Suffridges enda dotter, arftagerska till Abbey-Hall och sir Edvard Glithinghams trolofvade, hafva mina läsare tvifvelsutan redan gissat.

För att kunna förklara många egenheter uti hennes karakter, hvilka eljest kunna synas alltför öfverdrifna, måste vi gå tillbaka till hennes tidigare lif.

Hon var lord Suffridges enda barn, med hans första hustru, den älskvärda Lady Lucy, hvars namn hon äfven i dopet erhållit. Om lord Suffridges ungdom hade berättats många underliga saker, nu nästan glömda. Ofta inträffar det att förflutna händelser småningom försvinna i det dunkla framfarna, och endast qvarlefva uti några äldre personers minne, derifrån de dock ibland, likt från grafven uppstående vålnader, plötsligt framstiga i dagen, för att störa både dödas och lefvandes ro.

Man omtalade, att han emot sin faders vilja hade velat gifta sig, och att denne då hotat göra honom arflös, samt att sonen det oaktadt flytt från hemmet, men blifvit tillbakavisad af den qvinna, han älskade, hvilken emellertid gift sig med en annan. Trogen denna sin kärlek, berättade man, hade han förföljt föremålet för densamma, som mycket hastigt blifvit enka, och med sin späda son nödgats gömma sig undan honom. Nästan samtidigt härmed förlorade han sin fader och blef till allas öfverraskning — herre till Abbey-Hall.

Några månader efter det han tillträdt denna

besittning, gifte han sig med lord Earlys sköna dotter, som blef en älskvärd värdinna uti hans hus, samt en mild och trogen maka. Oaktadt alla hennes bemödanden att sprida glädje och trefnad omkring honom, lyckades hon ej skingra hans dystra lynne, som var oöfvervinneligt. Mången gång utbröt det tillochmed i anfall liknande vansinne, och då vakade hans hustru, med de trogne tjenarne Anders Black och mrs Johns, långa veckor vid den sjukes säng. En gång då hon ensam satt vid sin sjuke makes sida, hade hon blifvit så uppskrämd — om det sedan var af hans ord, eller vilda uppförande, känner man ej — att hon häftigt insjuknade. Innan hon föll uti den svåra hjerninflammation som slutade hennes dagar, bad hon att ingen annan än mrs Johns och Black, som äfven vårdade lorden, skulle få sköta henne, och för att de måtte kunna härda ut dermed, lät hon dem föra sig till det rum som låg närmast till hennes makes. Men då de trogna tjenarene märkte att den enas yrsel försämrade den andras, återförde de den medvetslösa Ladyn till den gröna kammaren i öfre våningen, förenad med lordens rum genom en

spiraltrappa. Deras tillgifvenhet kände inga gränsor och deras sorg var derföre djup då de sågo sin älskade matmoder dö uti deras armar.

När lord Suffridge ändtligen tillfrisknade från sin svåra sjukdom, som var det häftigaste anfall af vansinne han hittills haft, vågade man ej på länge meddela honom detta hårda slag. Emellertid hvilade Lady Lucy redan se'n länge uti den praktfulla familjegrafven som prydde Abbey-Halls kyrkogård. Åt lorden sade man att hon rest bort, och att hon snart skulle återkomma, men för att lugna det raseri, hvaruti denna underrättelse försatte honom, blefvo de tvungna att säga ut hela den hårda sanningen. Han åhörde den lugnt och hans första tanke var att taga reda på, om begrafningen varit ståtlig, och hans andra, att utforska hvad hans sjukvaktare möjligen kunnat uppsnappa om hans förflutna lif. Men allt hvad han under sin yrsel talat, hade varit dunkelt, och intet namn hade derunder undfallit honom; blott afbrutna ord hade låtit dem ana att han dolde någon dyster hemlighet inom sig. Man lät honom åtminstone förblifva i denna tro. Inom sig fattade han dock det fa-

sta beslutet att aldrig släppa de begge tjenarne ifrån sig, ty han kunde säkrast räkna på deras tystlåtenhet, då han hade dem under sin uppsigt på det aflägsna slottet.

Mången afton sutto dock hofmästaren och mrs Johns under ifriga rådplägningar om de skulle stadna qvar hos lorden, eller lemna hans tjenst. Sannolikt skulle de hafva bestämt sig för det sednare, om icke den lilla sjuåriga Lucy, som af sin döende moder blifvit anförtrodd i deras vård, på dem hade utöfvat en stark dragningskraft. De beslöto således att för barnets skull stadna qvar, emedan de ej vågade lemna henne ensam, med den till hälften vansinnige fadren. Länge kände lord Suffridge liksom en viss afsky för det moderlösa barnet, som emellertid inom de dystra murarne och de sekelgamla trädens skugga, utvecklade sig till en frisk och glad blomma. Omhuldad af de båda trotjenarnes kärleksfulla vård, uppfostrad utan någon gifven plan, uppvexte hon fri, utan sorger, och utan någon aning om att det kunnat vara annorlunda. För sin fader erfor hon städse en viss rädsla och var alltid i hans närvaro tyst och lydig; detta

lade dock intet tvång på hennes lif, ty hon såg honom endast några minuter under dagens lopp, då hon fick komma och kyssa hans hand, hvarefter hon genast, efter erhållen tillåtelse att aflägsna sig, skyndsamt försvann genom dörren, der någon af hennes gamla vänner alltid väntade på henne. Blott ett enda annat barn fanns på slottet och det var den lilla Alice, hvars bekantskap vi redan gjort i mrs Johns rum. Hon var dotter till den första Ladyns fordna kammarjungfru, och det leende barnaansigtet hade en sådan tjusning på Lucy, att man slutligen ej kunde uttänka något hårdare straff, än att på en hel dag ej låta henne få se Alice. Lucy var tio år gammal då lord Suffridge en dag, efter återkomsten från den första utflykt från hemmet han företagit sedan sin hustrus död, förkunnade mrs Johns att allt på slottet skulle ställas i ordning, emedan han snart ämnade hemföra en ny Lady Suffridge. Detta skulle de underrätta den lilla Lucy om, samt tillika lära henne att kalla sin nya styfmoder mamma.

När de båda trogna tjenarne efter att ha hört denna nyhet, lemnade lordens rum, sågo de för-

skräckta på hvarandra. Black följde mrs Johns tätt i spåren, då hon med brådskande steg ilade upp till sitt rum; väl anlända dit, stannade de och betraktade en stund hvarandra under ljudlös tystnad, hvilken slutligen bröts af Black i det han sade:

— Hvad tänker ni härom?

— Hvad jag tänker? Alldeles detsamma som ni sjelf, mr Black, att vi aldrig hade tänkt oss möjligheten att lorden ännu engång skulle företaga sig någonting dylikt. En fru i huset som skall intaga Lady Lucys plats! och som jag skall måsta niga för; nej, det gör jag då bestämdt icke. Jag kan lefva ett oberoende och bekymmerslöst lif och lemnar derföre utan vidare detta hus. Ni, mr Black, kan göra hvad ni behagar, men jag stannar icke qvar.

Black närmade sig mrs Johns, fattade hennes hand uti sin och sade mildt:

— Tror ni, mrs Johns, att jag känner mig tillfreds vid tanken att lyda under en annan matmoder än Lady Lucys dotter; ty det har alltid varit mitt hopp att lefva så länge att jag finge se det lilla englabarnet såsom min värdinna; men

nu lemnar jag huset mindre än någonsin, ty Lucy behöfver oss bättre än förr. Hvad skall det blifva af det stackars barnet och hvem vet, hurudan den nya Ladyn blir, ty af en styfmoder har man litet att hoppas. Och skulle vi väl nu glömma hvad den andra vid sin död bad oss om? Nej, icke kan ni, mrs Johns, hafva hjerta att lemna det arma barnet, så länge vi kunna vara henne nyttiga. Gud och den älskade Lady Lucy se ned ifrån himmelen och vilja att vi skola vårda barnet, som vore det vårt eget. Endast döden kan rycka oss från den plats vi här hafva intagit, icke sant, mrs Johns? Hade jag icke uti min ungdom begått den dumheten att gifta mig med en kokett flicka, innan ni, mrs Johns, var enka, och hade jag ej varit så gammal då hon dog och lemnade mig ensam utan barn att sörja för, så skulle jag för längesedan sagt till eder:

— Mrs Johns, låtom oss blifva man och hustru, och sålunda i kärlek vara far och mor för den unga Lucy, men nu...

— Är det för sent, slutade mrs Johns, och blickade på Anders med ett par ännu lifliga och

vackra ögon, och Anders såg helt lycklig ut vid den tanken, att om de begge varit yngre, skulle han sannolikt fått ett jakande svar.

— Nå, huru är det nu med ert beslut? Lemnar ni Abbey-Hall?

— Ack, så den Anders kan tala, sade hon, aftorkande en tår som långsamt rullade ned för kinden. Ehuru det nu är för sent att begå en sådan galenskap som att gifta sig, så vilja vi dock besluta att aldrig öfvergifva vårt gemensamma verk. Så länge Lucy behöfver oss, skola vi icke lemna henne, och liksom jag i egenskap af er hustru icke skulle ha gjort det, skola vi äfven nu som gamla, goda vänner ständigt följas åt.

— Tack, min länge älskade, trogna vän Jenny! Efter att hafva sagt dessa ord, rodnade han öfver sin djerfhet och kysste hennes magra hand, för att dölja den sinnesrörelse som bemäktigat sig honom.

Mrs Johns åter, tycktes en stund hafva förflyttat sig tillbaka till sin ungdom och brast ut i en konvulsivisk gråt, sannolikt för det möjligheten att blifva lycklig, hade för sent inträffat.

Anders, som mera än någonting annat fruktade för att visa sina tårar, afbröt det rörande uppträdet: — Nej, nu måste jag skynda mig till vårt älskade barn för att lära henne säga det rysliga ordet; mähända faller det Lorden i morgon in att fråga om hon vet det och då kunde hon dyrt få plikta för vår försummelse.

— Ni har rätt, Anders, sade mrs Johns, ännu svagt snyftande; gå ni förut, jag kommer snart efter.

De båda gamla hade ständigt lärt Lucy att hennes moder var i himlen och icke kunde återkomma till jorden, samt att hon aldrig mera kunde få en moder, sedan denna, hennes skyddsengel var borta. Det blef nu för dem ett mycket svårt arbete att med ens förklara för henne det en ny moder skulle uppstå, som hon måste mycket hålla af. Det var långtifrån med glädje och öfvertygelse som de gamla meddelade henne detta, och liksom instinktmässigt stretade äfven hon emot all lärdom uti detta afseende. Sedan hon en stund helt tåligt lyssnat härtill, brukade hon lugnt fråga: — Hvarföre skall det nu med ens vara så? Jenny och Anders ha ju

ofta sagt att jag aldrig skall säga något, som jag ej begriper och nu viljen j att jag skall förstå att, ehuru min mamma är död och icke mera kan lefva, jag dock skall hafva en mamma, som kommer hit och som lefver? Anders och Jenny brukade då helt rådvilla se på hvarandra.

Emellertid hade lord Suffridge rest, efter att hafva lemnat ytterligare befallningar om anordningarne för emottagandet af den nya värdinnan, som han efter en månad skulle ditföra. Lady Lucys våning skulle putsas upp, ehuru ingenting der behöfde ändras; lyckligtvis fick gröna kammaren lemnas orörd, emedan den ej hörde till Myladys rum, utan utgjorde ett af de många gästrum som slottet hade att bjuda på. Detta rum höllo de begge gamla trotjenarene heligt och de sörjde nog för att ingen fick bebo det. För Lucy var det välbekant, liksom de målningar som prydde detsamma, dem mrs Johns ofta förklarat för henne, dervid hon dock sällan underlät att tillägga, att det blott var en styggelse af menniskorna att framställa Gud med stort skägg och blå mantel samt påfven med nycklarne till himlens portar. Detta rum hade blifvit Lucy

kärt och der älskade hon att tillbringa långa timmar, endera alldeles allena eller i sällskap med Alice, då de begge lyssnade till gamla Jennys berättelser om modrens död, om Guds nåd och rättvisa samt om påfvens oförskämdhet att tro sig vara en så helig man, ehuru han ej var annat än en skamfläck för kristenheten. Lucys lynne var mycket stämdt för religionen och det var underbart att se huru allt nytt, hon i detta ämne fick höra, gaf hennes barnsliga tankar sysselsättning, och huru ofta för hennes ålder öfverraskande anmärkningar förvånade hennes gamla lärare och lärarinna.

En månad hade förflutit, sedan lord Suffridges afresa, när ett bref från honom anlände till mr Black, deruti denne underrättades att de efter en vecka finge invänta sitt herrskap. Allt var i ordning, och nu voro de gamla ifrigt sysselsatta att ställa så till, att Lucy skulle göra ett godt intryck på sin styfmoder. Huru många timmar hade ej de båda gamla tillbragt under allvarsamma rådplägningar om hurudana kläder de skulle låta göra åt den lilla flickan; Myladys gamla garderob hade blifvit framdragen och

bland hennes klädningar och spetsar hade man utvalt dem som bäst ansågos passa för Lucy. Nu voro alla i ordning att emottaga sitt väntade herrskap; betjenterne stodo iklädde sina galadrägter; mr Black hade prydt sina gamla vador med ett par silkesstrumpor, sina skor med stålspännen; resten af kostymen utgjordes af svarta sammets knäbyxor, rock af samma tyg, samt hvit väst och halsduk. Mrs Johns hade påtagit sin svarta sidenklädning och hvita tyllmössa samt höll vid handen den lilla Lucy, hvars blonda lockar nedföllo på en bländande hvit hals. Henne hade de klädt uti en blå sammetsklädning med bred spets i kanten och korta genombrutna strumpor, som läto se ett par präktiga om helsa och styrka vittnande ben. Hon var vacker som en dag och den goda mrs Johns ögon hvilade ömsom med stolthet på det älskade barnet ömsom på den ståtligt utstyrde Anders.

De hade icke väntat länge, innan de sågo en vagn rulla längs den stora alléen och stadna vid porten. Betjenterne ilade på en vink af Anders de kommande till mötes, men han sjelf gick med en viss stolthet ned för de få trappstegen till

gården och anlände just i rättan tid för att hjelpa ut lord Suffridge, som efter en kort helsning i sin tur hjelpte sin unga maka att stiga ned. Han bjöd henne med mycken högtidlighet armen och presenterade mr Black, som bugade sig just så mycket som tillfället tvingade honom att göra. Kommen uppför trappan, tog lord Suffridge utan att skänka Lucy eller mrs Johns en enda blick, sin hustrus hand, förde den till sina läppar och sade:

— Ett hjertligt och innerligt välkommen, min dyra Lady Suffridge! detta är nu ert hem, och jag vill hoppas att ni der skall finna trefnad. Nu blef han varse mrs Johns som med Lucy hade närmat sig och tillade: — Här får jag presentera min dotter Lucy och den förträffliga mrs Johns. Lucy, kyss din moders hand. Barnet lydde, men man såg att hon gjorde det med fruktan. Lady Elvine omslöt henne i sina armar, blickade henne sedan in i ansigtet och sade:

— Älskade barn, jag kommer visst att hålla mycket af dig, ty du ser så snäll ut! Derpå räckte hon mrs Johns sin hand och tillade: "Jag har hört, att ni för det kära barnet varit en annan moder; nu få vi tillsammans dela lyckan att uppfostra

henne. Dessa få ord voro nog för att komma den lilla Lucy att vänligt se upp till sin nya moder, slå sina armar kring hennes hals och utbrista: "Nu vill jag gerna kalla dig mamma, churu det först kändes så svårt".

Mrs Johns och Black, som äfven hade hört Lady Elvines ord, ljusnade hastigt upp, deras långa och missnöjda ansigten öfvergjötos af ett glädjeskimmer som gaf hela betjeningen ett annat sinne. Hittills hade allt blifvit gjordt med en viss ceremoniös etikett, men nu blef det med ens annat af, och endast lorden tycktes med otålighet afvakta slutet på en scen som, i hans tycke, alltför länge uppehöll dem vid den öppna dörren till salongen.

När Elvine fått af sig sina öfverplagg, tog hon sin mans arm, räckte den högra handen åt Lucy som fick följa med, och sålunda gjorde den unga värdinnan sitt första inträde uti det hus, der hennes ankomst med så mycken fruktan blifvit emotsedd.

Lord Suffridge förde henne med samma högtidlighet till en soffa i den ståtliga och väl upplysta salongen, samt bad henne nu riktigt taga

huset i besittning och komma ihåg att allt der stod till hennes disposition. Elvine tryckte med rörd tacksamhet hans hand och drog Lucy närmare till sig samt kysste henne med värme. När hon gjorde det, syntes en rynkning på lordens panna och han anmärkte att tiden nu vore inne att skicka Lucy till sängs. Elvine kastade en bedjande blick på sin man, som tillade att det nog fanns tillräckligt många dagar och aftnar qvar och att man ej behöfde störa barnets vanor.

Elvine omfamnade hjertligt den lilla flickan, som slog sina armar kring hennes hals och började bittert gråta.

— Hvarföre gråter du, Lucy? frågade Elvine sakta:

— För att jag är så lycklig i afton.

— Elvine, skäm ej bort barnet, jag kan ej fördraga tårar och pjunk; kom nu barn och kyss min hand och gå sedan och lägg dig.

Lucy tycktes vara ännu mera rädd än förr för sin fader, samt lydde darrande och återhållande sina tårar och ilade derefter, utan att se sig tillbaka, till dörren, öppnade den häftigt och

först sedan hon åter befann sig hos mrs Johns, utbrast hon igen uti en konvulsivisk gråt. Mrs Johns som sällan sett Lucy gråta, undrade hvad som händt, men fick blott veta "att mamma var så god och att hon var så rädd för pappa".

Lady Elvine var en sexton års gammal, oerfaren och blyg flicka, då hennes fader förkunnade henne att lord Suffridge, som några veckors tid vistats hos dem för att jaga, anhållit om hennes hand, samt redan fått ett jakande svar.

Elvine, som ända till sin äldsta systers giftermål blifvit hållen i barnkammaren, hade först nyligen fått börja äta vid föräldrarnes middagsbord och deltaga uti slottets nöjen; hon hade blifvit uppfostrad med fåfänga, men egde ett godt hjerta.

Lord Suffridges giftermålsanbud fyllde föräldrarnes hjertan med omätlig glädje och stolthet, och Elvine sjelf tycktes det som den högsta lycka hon kunde eftersträfva att få ett stort namn och rikedom. En dålig uppfostran kan dock ej utrota allt det goda som hjertat innesluter, och dertill kan man räkna den friskhet som ungdomen eger uti sina föreställningar om lifvet. Fåfänga, egen-

kärlek och lättsinne kunna lätt bemäktiga sig ett ungt hjerta, men i djupet deraf finnes dock en längtan qvar efter den rena lyckan, till dess att ofta den sorgliga erfarenheten bortplockar derifrån ända till den sista förhoppningens blomma. Den första tiden efter denna underrättelse befann sig Elvine liksom uti en glädjeyrsel. Att blifva Lady Suffridge, ega ett slott, att hafva förvridit hjernan på den dystre, högmodige lorden och det redan vid första anblicken, churu hon, som hennes moder brukade säga, ännu nästan var ett barn, allt detta var mer än lycka, det var en triumf. Men då lord Suffridge återkom och på hennes finger tryckte förlofningsringen, då hon ej af honom hörde ett ord om kärlek och ej kände sitt eget hjerta klappa, blef det tomt i hennes inre. Hon började omedvetet ana att ett slott och Lady-titeln icke voro allt hvad hon önskat sig. När hennes fästman första gången sade att han hade en dotter, blef Elvina förtjust, ty hon hade alltid tyckt om dockor och nu kunde hon långa stunder sitta framför spegeln och göra moderliga miner och hålla förmaningar för sin blifvande dotter, den nioåriga Lucy, som hon ännu

ej hade sett. Detta förklarar den glädje hon erfor, då hon första gången hörde barnet kalla henne "mamma".

Man kan svårligen föreställa sig det intryck, som styfmodrens hjertliga helsning gjorde på Lucy. Denna lycka fick dock ej vara länge, ty allt dystrare och hårdare blefvo fadrens blickar och snart vågade Elvine ej mera visa Lucy någon vänlighet, utom ibland då lorden var bortrest eller då de händelsevis sammanträffade uti parken eller trädgården; vid dessa liksom förstulna ögonblick skänkte hon henne en hjertlig kyss, hvarvid barnet visade en sådan glädje att det framlockade tårar ur Elvines ögon.

Huru oerfaren Elvine än var, insåg hon dock att den uppfostran Lucy erhöll, var långtifrån den rätta och hon försökte derföre att förmå sin man att endera sända dottern uti en pension, eller gifva henne en guvernant; men lorden ville aldrig höra talas om sådant, emedan han befarade att ej kunna qvarhålla mrs Johns och Black, om Lucy lemnade hemmet; skulle åter en fremmande person komma till i huset, så fruktade han att några förflugna ord kunde undfalla

de gamla. Detta var icke att frukta angående husets tjenare, men en större likhet utaf uppfostran kunde lättare bringa ett närmande, lorden var så försigtig, att han äfven hade ställt så till, att hans hustru icke medförde någon enda tjenare från sitt eget hem.

Emellertid fortsattes Lucys uppfostran af Jenny och Anders och man måste gifva dem det rättvisa erkännande att de gjorde allt hvad i deras förmåga stod, för att värdigt uppfylla detta svåra och ansvarsfulla kall.

Lucy var ett ovanligt klokt barn och hade dessutom en så brinnande lust att lära sig, att hon nästan slukade alla de böcker hon kom öfver; men Johns, som nog kunde vägleda henne uti den engelska litteraturen, var deremot alldeles oförmögen att vara henne behjelplig hvad den franska angick; detta språk, som Lucy lärt sig af sin moder, talade hon fullkomligt rent. Sålunda utvecklade hon sig, allt efter som hon vexte upp, uti en riktning som var alldeles egen. Samma uppfostran kan på olika karakterer utöfva en alldeles olika verkan; denna uppfostringsmethod som i grund kunnat förstöra ett barn

med andra naturanlag, stadgade, om man så kan säga, Lucys förstånd.

Liksom hennes fader, hade hon en mycket stark vilja, en så fast vilja man tillochmed sällan anträffar hos män, men liksom för att mildra de skadliga inverkningar den med en uppfostran, sådan som hennes, kunnat utöfva, hade hon af sin moder ärft en ovanligt stor mildhet, hvilken redan som barn gjorde henne till ett föremål för hennes omgifnings beundran. Sin starka vilja använde hon mest på sig sjelf, men hon utöfvade ett förunderligt inflytande på alla som omgåfvo henne, eller som med henne kommo i någon närmare beröring.

Alltefter som hon vexte till i ålder och förstånd, vexte hon, så att säga, ur de gamla trotjenarnes händer. All den läsning hon med så stor ifver och utan någon ledning sysselsatte sig med, hvilken dessutom underhjelptes af ett utomordentligt godt minne, gjorde att hon förvärfvade sig ett verkligt kaos af kunskaper. Vi glömde att säga det Abbey-Hall egde ett ovanligt rikt bibliotek, der alla slags arbeten på olika språk voro samlade. Utom sitt modersmål och

franskan, som hon grundligt kände, hade hon äfven lärt sig tyska, italienska samt tillochmed roat sig med att studera latin och grekiska. Hon kunde på alla dessa språk läsa de förnämsta skaldestycken och allt detta sammanlagdt gjorde att hennes principer, churu fasta och rena, voro en blandning af gamla hedniska och kristna läror; uti sin karakter förenade hon den antika stoicismen med den kristna tron och mildheten. Hennes grundsats var att utforska allting och att icke antaga något som hon ej från alla sidor lärt sig känna. Underbart var att hon härigenom ej förlorat någonting af sin tro på den kristna läran, hvilket eljest nästan alltid plägar vara fallet, då menniskan vill sätta sitt förstånd i främsta rummet. Lucy hade studerat alla de läror som äro mest egnade att förstöra all barnslig tillit och förtröstan på ett högre väsende, på en frälsande Gud, men af allt detta hade hon blott vunnit en mera orubblig tro än om den utan strid och utan pröfning inkommit uti hennes själ. Å andra sidan hade hon äfven med den mest enthusiastiska begärlighet insupit alla idéer om frihet och sjelfständighet. Hon

kunde ej begripa eller ens såsom en möjlighet tänka sig något individuelt tvång; hon ansåg alla menniskor lika i alla andra afseenden utom hvad angick förståndets utveckling. Liksom för alla, som hafva ett sjelfständigt lynne, en stark vilja, energi och kunskaper, var oförmågan att uträtta någonting nyttigt för menskligheten, i hvilken form denna nytta än skulle hafva uppenbarat sig, för Lucy en verklig plåga, ty hon ansåg sig förnedrad deraf, då hon inom sig kände de krafter som skulle erfordras dertill; men hennes olycka var, att den uppfostran hon fått gifvit henne en mängd kunskaper utan sammanhang; de hade icke ledts i någon viss riktning och hon sjelf var ännu alltför oerfaren att kunna lägga band på sin förmågas mångengång vilda och oordnade utbrott.

Vi ha nu gått händelserna i förväg genom att skildra Lucys uppfostran och idéer till den tid då hon första gången lemnade hemmet. Efter denna öfverblick öfver hela hennes tidigare lif, som låtit läsaren uppfatta hennes intelektuella utveckling, måste vi nu åter förflytta oss till lordens familjelif.

Emellan den tid då vi sist sågo Lucy i den svåra ställningen att icke kunna utbyta några tillgifvenhets bevis med sin stjufmor och hennes resa till Amerika hade många händelser egt rum. Efter en fyraårig förening med lord Suffridge, dog Elvine, som hade varit länge sjuk och hvars lidande varit mera moraliskt än fysiskt. Hon led af en tärande sorg, ledsnad; hon var en qvinna hvars hela lefnads lycka blott hade bestått uti att icke lefva. Så länge hon hade lefvat ett barnsligt, obekymradt, tanklöst lif, hade hon varit lycklig, fastän mera passift. Den dag då ett inre lif hade vaknat inom henne, blef hon olycklig; man kan bokstafligen säga att då hon lemnade barnkammarens sorglösa verld, hade hon begynt att lida.

Under de fyra år som förgått sedan denna förändring, hade hon icke i sin omgifning känt ett enda återljud af kärlek, godhet eller intresse, om man undantager de få förstulna ögonblick då hon, rädd att blifva öfverraskad, kunde utbyta några ord eller smekningar med den lilla Lucy. Allt var stelt, kallt, ceremoniöst omkring henne och lord Suffridge

tycktes ha anordnat allt så, att intet från den omgifvande verlden kunde nå henne. Om man dertill lägger en alldeles ytlig uppfostran mera egnad för salongen än för ensligheten, kan man lätt fatta att Lady Elvine Suffridge led på allt sätt och att det var bäst för henne att dö ifrån detta lidande, som icke ens var ett smärtsamt lidande, utan endast ett långsamt aftynande.

Lord Suffridge tycktes vara mera förtretad än sorgsen vid sin andra hustrus död, och denna känsla är naturlig, med ett hjerta, så kallt och egoistiskt som hans.

Han önskade sig en arfvinge till sitt namn och detta hopp hade för andra gången svikit honom.

IV

KANSKE? . . . . .

Nu stod han åter ensam med sina dystra tankar, oåtkomlig för alla, och mer och mer hängifvande sig åt sina bizzarra, mångengång vansinniga infall. Hans sjukdom hade ej fullkomligt vikit ifrån honom och många svåra stunder måste Black och mrs Johns utstå med den rasande lorden.

Sådana tjenare äro lika sällsynta som beundransvärda; de stadnade fortfarande qvar uti familjen och voro, mera än den olyckliga fadren,

såsom föräldrar för det enda barnet. Med förenade krafter arbetade de på det gemensamma målet att åstadkomma ett närmare förhållande mellan fadren och dottren samt att skänka den sednare den plats som tillkom henne och den hon så orättvist varit beröfvad. Just derigenom hade hon tvungits att lefva uti en krets, föga passande för hennes intelligens och hennes ställning uti lifvet. Nu var dock den rätta tidpunkten för ernående af detta mål ännu icke inne, ty lord Suffridge beherrskades af en fix, alla andra öfverväldigande idé, som upptog hela hans själ. Han ville nemligen lemna sitt namn åt en son och för att ernå detta mål, måste han ånyo börja se sig om efter en tredje hustru.

Men nu såg det ut som om de gråa dystra murarne på Abbey-Hall skulle hafva hviskat någonting om det sorgliga lifvet derinne, ty då lorden så snart anständigheten tillät honom det, åter började sina frieri-försök, märkte han att han trots sin rang och sin ädla hållning icke hade så lätt att få sin önskan uppfylld. Man började anse honom såsom en riddar Blåskägg och föräldrarne ville ej för hans rikedomar uppoffra sina barns lycka.

Man visste intet bestämdt ondt om honom, men man anade att icke allt stod rätt till. Således fann han sig tvungen att längre bort söka det, som han eftersträfvade, med andra ord en hustru; hvilket verkligen efter en kort tid äfven lyckades honom, ty snart hemförde han sin tredje maka.

Den nya Lady Suffridge liknade i intet afseende sina båda företrädarinnor. Hon var tjugofem år gammal, utmärkt skön samt derjemte fullkomligt medveten om hvad denna skönhet förmådde verka, samt i stånd att till sin egen fördel begagna sig af denna förmon. Hon hade gift sig, emedan hon önskade blifva herrskarinna på ett stort slott, samt föra ett lysande lif, och churu hennes man förberedt henne på sin smak för stillhet och familjelifvets behag, lät hon ingalunda afskräcka sig deraf, utan litade på att allt nog skulle foga sig efter hennes vilja; hon var van att alltid blifva åtlydd och kände sig derföre fullt förvissad om, att förhållandet äfven framdeles skulle förblifva detsamma. Dock kunde hon icke beräkna alla de hinder hon skulle måsta besegra och erfor äfven en obehaglig känsla då

hon första gången beträdde det dystra Abbey-Hall. Men hon hade mod nog att icke efter en första felslagen förhoppning låta afskräcka sig och för första' gången fick lorden lära känna en makt som liknade hans egen. Det låg ingalunda uti Lady Marys planer att obemärkt låta sin skönhet blekna bort på det ensliga slottet; Abbey-Hall hade många grannar; dessa skulle nu bjudas och deras besök besvaras. De länge obegagnade vagnarne sattes uti brukbart skick, hästarne ersattes med nya, möbleringen restaurerades, dock icke uti de stora salongerna, och de gamla salarne, ty i afseende på dem, var lorden obeveklig, men uti Myladys stora våning. Och för att få vara i fred måste lord Suffridge gifva efter för hennes önskningar. Hans lynne blef derunder allt mera dystert och menniskofiendtligt, och det uti en så hög grad, att hans hustru måste taga alla en värds skyldigheter uppå sig, emedan han sjelf var urståndsatt att uppfylla dem. Emellertid hade Lucy nu blifvit femton år, och således redan kunnat vara ett passande sällskap för styfmodren; men denne hade ej någon tid att egna henne. Emellanåt fick hon

dock deltaga uti några nöjen när det fanns ungdom bland de besökande, och vid dessa tillfällen var Lucy alltid klädd med yttersta omsorg, samt lofvade blifva en skönhet af första ordningen; men snart såg Ladyn med oro den rival hon erhållit uti henne, ty churu ännu nästan ett barn, slöt sig dock en beundrande krets omkring henne. Hennes förstånd som var utveckladt långt öfver hennes år gaf hennes sätt och samtal en ledighet som fängslade alla som kommo i hennes närhet; och hennes person hade någonting tjusande, så väl för gamla som unga, för män som för qvinnor, hvilka alla oemotståndligt kände sig dragna till henne.

Att detta dock icke utan undantag gällde för alla, faller af sig sjelf, ty alltid finnes det mödrar och unga flickor som känna sig svartsjuka öfver en sådan framgång, eller som hylla så stränga principer angående unga flickors uppförande och sätt, att de finna anledning till förtal och klander om de på något vis öfverskrida de trånga gränsor, de för dem utstakat. Dock var antalet af hennes beundrare alltid mycket större, än deras som klandrade henne. För lord Suff-

ridge tycktes emellertid en aning hafva uppgått att det hos Lucy fanns någonting som han aldrig drömt om. Snart blef hon dock af modren tvungen att återvända till barnkammaren, under förevändning att sällskapslifvet på hennes karakter utöfvade ett menligt inflytande.

Som man ser, hade det inre lifvet på Abbey-Hall antagit en helt annan karakter än förut, och gamla Black och mrs Johns voro alldeles förbluffade öfver den vändning sakerna tagit. Men då de sågo att Lucys intressen kunde bevaras genom den nya regimen, gingo de villigt öfver på Myladys sida. Då Lucy dock snart tvangs att återgå till sitt fordna obemärkta lif, vände de sig deremot med förenade krafter emot Lady Marys bemödanden, hvaraf följden var, att hon på allt vis sökte förmå sin man att aflägsna de besvärliga antiqviteterna från slottet. Men i denna sak, liksom i fråga om de antika rummens omändring, var lorden obeveklig. De båda gamla trotjenarne stannade qvar, men småningom lyckades dock Ladyn i sina bemödanden att inskränka deras makt, för hvilken förlust de dock rikligen ersattes genom den kärlek de hy-

ste för den unga Lucy och den hon i så fullt mått återgäldade.

V

EN GRAF OCH TVÅ VAGGOR

De båda gamla började med en viss oro för familjefreden, hvilken hittills underbart nog kunnat bibehållas, varseblifva att lorden småningom började tröttna vid sin hustrus extravaganta infall. Han hade af naturen ett mycket svartsjukt lynne och han kunde ej med likgiltighet åskåda all den svärmande ungdom som nu öfversvämmade hans hus. Dock måste man göra Mary den rättvisan att säga, att ehuru hon visserligen älskade ett bullrande verldslif, munterhet

och rörelse, dock ej var lättsinnig. Hennes kalla hjerta hade ej rum för känslighet, det tyckte blott om att roa sig, utan att offra någonting åt känslornas lif. Tjocka moln sammanskockade sig derunder allt mera öfver det gamla slottet; lord Suffridge dukade åter under för nya anfall af sitt fordna raseri, derunder Mary ej tilläts inträda uti hans rum, lika litet som att emottaga några besök eller att sjelf lemna huset. Lucy skulle gerna velat vårda sin sjuke fader, för hvilken hon numera hyste mindre fruktan, sedan medvetandet om eget värde vaknat hos henne. Hon älskade honom icke, det kunde hon ej, men hon ansåg det såsom sin skyldighet att vårda sin lidande fader; detta tilläts henne icke och hon såg sig tvungen att underkasta sig sina trogna rådgifvares vilja, hvilka alls ej ville höra talas derom.

En stor glädje väntade emellertid den sjuke lorden, som småningom åter tycktes öfvervinna sin sjukdom; hans hustru skulle måhända skänka honom en arfvinge, och vid detta hopp fäste han nu alla sin själs krafter. Alla moln voro med ens skingrade; Mary fick göra allt hvad hon

behagade utan att minsta hinder lades i vägen för hennes infall. Lorden hade emellertid så införlifvat sig med tanken på den blifvande lyckan, att något annat aldrig föll honom in än att det skulle blifva en son som komme att skänkas honom, och skulle någon hafva tviflat derpå, hade han ansett det som en dårskap. Ju närmare tiden för den väntade arfvingens ankomst nalkades, desto större tillrustningar gjordes det för hans emottagande. Dyrbara barnkläder förskrefvos från London, läkare tillkallades, kyrkan iordningställdes till dopet och blott den väntade lilla lorden saknades ännu för att allt skulle vara fullkomligt.

Lord Suffridge hade gifvit befallning om att man genast skulle underrätta honom om den vigtiga stundens annalkande. En natt väcktes han derföre af underrättelsen att Mylady låtit väcka läkaren. Hans glädje kände inga gränsor, ty icke ett ögonblicks tvifvel om en lycklig utgång hade ännu uppstått uti hans själ, och nu stod han bakom dörren till den sjukas rum, lyssnande efter den nyföddes första skrik. Snart uppfångade äfven hans öra det efterlängtade ljud-

dét och öppnande försigtigt dörren, frågade han om gossen var stor och frisk.

Men vid det lika oväntade, som förkrossande svaret att det var en flicka, bäfvade hela hans varelse tillsammans och som en vansinnig rusade han under hotande åtbörder fram till sin hustrus säng, hvarvid hon uppgaf ett hjertslitande nödrop. Men de kringstående, som märkte hans raseri, lyckades snart med förenade krafter bortföra honom.

Hade lorden blott kunnat beherrska sin otålighet skulle allt detta kunnat undvikas, ty en stund sednare förkunnade åter ett nytt skrik att en ny verldsborgare sett dagen, och denna gång var det verkeligen en gosse.

Olyckligtvis hade Ladyn blifvit så uppskrämd af sin makes vilda uppförande att hon blott några dagar öfverlefde de små tvillingarnes födelse, och sålunda förlorade lord Suffridge åter sin tredje hustru.

Hans eget lif sväfvade i stor fara och hans förstånd var så förvirradt, att underrättelsen om den så efterlängtade sonens födelse af honom icke kunde fattas. Detta var nu den andra hu-

strun som han genom utbrottet af sitt vilda lynne hade fört i grafven, samt den andra Lady Sufridge som begrofs i den stolta familjegrafven, utan att han hade en aning om hennes död.

Lordens svåra sjukdom varade i flere månaders tid och då han småningom återvaknade till medvetande, var det blott med yttersta försigtighet som dessa händelser fingo meddelas honom.

Lucy önskade att vara den som åtog sig det svåra kallet att meddela honom såväl den glada som den sorgliga underrättelsen; hennes gamla vänner, som trodde att detta var en af Gud anvisad väg, för att närma fadrens och dottrens hjertan till hvarandra, gingo in härpå. Lucy fick således vårda den tillfrisknande, som först med motvilja, sedan likgiltigt emottog hennes hjelp. Icke en enda gång frågade han efter sin hustru eller sitt barn, hvilket bevisade att minnet af det sista sorgliga uppträdet återvändt, att han antingen blygdes öfver sitt uppförande, eller att han ännu kände sig förbittrad emot henne för sitt svikna hopp.

Lucys älskvärda, men bestämda väsende bör-

jade småningom att utöfva ett underbart inflytande på den sjuke; man kunde nästan säga att hon beherrskade honom, så att han ofta mot sin vilja kände sig tvungen att lyda henne.

En dag då han var bättre stämd och lugnare än vanligt, beslöt Lucy att börja det ämne hon så länge, på sina vänners inrådan uppskjutit att vidröra, ty för sin egen del kunde hon ej förstå huru det vore möjligt att frukta för meddelandet af en sanning, huru svår och bitter den än kunde vara. Hon egde sjelf alltför stor själsstyrka för att kunna fatta moralisk svaghet, men han var likväl hennes fader och hon ville ej tillåta sig att dömma honom.

Lorden låg på en soffa med hufvudet tillbakalutadt mot en mjuk dyna, hvilken Lucy just samma afton hade skänkt honom; för denna omtanke hade han visat sig tacksam och med mindre sträng röst än vanligt sagt något som gjorde henne stor glädje.

Han yttrade nemligen att det påminte honom om hennes moder, som dock varit en engel. Lucy hade just återkommit från sina rum, af hvilka hon låtit inreda ett bredvid sitt eget för sina små syskon.

De lågo båda bredvid hvarandra uti sina små vackra vaggor, som voro invändigt stoppade för att hindra barnen från att stöta sig. De voro begge ovanligt vackra, ehuru något klena och späda. Sedan deras moders död hade Lucy ersatt hennes plats och innerligt fästat sig vid de små värnlösa syskonen. Det låg eljest icke uti Lucys natur att gerna sysselsätta sig med de ständiga omsorger deras späda barndom påkallade; men hon tyckte att deras inträde uti lifvet varit så sorgligt att hennes goda hjerta manade henne att hängifva sig åt dem.

Nu knäböjde hon vid deras vaggor och upplyftade sitt hjerta till Gud för att hos Honom bönfalla om mod och styrka att kunna meddela sin fader allt, utan att förorsaka en för stark sinnesrörelse, ty Black hade förberedt henne på de svåra följder en sådan kunde medföra vid lordens sjukliga lynne.

När Lucy, stärkt af denna bön, inträdde uti fadrens rum, ställde sig mr Black och mrs Johns bakom dörren till detsamma, färdiga att ila till hennes bistånd.

Lorden märkte ej sin dotters närvaro, emedan

han satt försjunken uti sina dystra tankar. Lucy såg det, men ville väcka hans uppmärksamhet, hon ville att han skulle se på henne.

Ända hittills hade hon ej vågat visa sig i sorgdrägt, men nu hade hon med afsigt påtagit en hvit cachemirs klädning, garnerad med svarta band. Hennes rika hår nedföll i långa, gratiösa lockar på hennes välformade hals, och en lätt svart slöja fulländade en toalett som genom denna underliga sammanställning af färger ej kunde undgå att väcka förvåning hos den sjuke. Plötsligt ljöd hennes klara stämma, lik en stilla susning. Det var en ballad; någon gång förut hade hon sjungit för sin fader då hans sinnesstämning var mer än vanligt dyster, och alltid hade hennes röst då lugnat hans oro. När hon nu började, öppnade han till hälften sina ögon, men slöt dem genast åter och någonting liknande ett leende aftecknade sig på hans läppar. Sången var följande:

Uti det gamla slottet, som skölj af Temsens våg,
Den stolte Graham sitter, så dyster i sin håg;
Han tänker hemska tankar, hans lif är tungt och grått
Och gråta kan han icke, men sucka, sucka blott.

Och under suckar talar han dessa sorgsna ord:
En graf bland grafvar går jag allena här på jord,
Af Gud är jag förskjuten, af menskor likaså,
Ej finns ett enda hjerta, som hörs för Graham slå.

Jag aldrig någon älskat, förutom en . . . en man;
Och honom ha de dödat — så dyr mig var dock han,
Så fager som en stjerna, som korpens svart hans hår,
Hans ögon som demanter, hans själ som sol och vår.

Och denne, som de dödat, min ende son han var,
Af himlen ändtligt unnad för böner natt och dag
En ensam pilgrim sitter jag nu i lifvets qväll
Och suckar dåft som vinden i mörka skogens tjäll.

Vid de sista orden greps lord Suffridge af en våldsam skälfning och hans kind blef hvit som snö.

— Nog Lucy, nog! hvarföre sjunger du denna hemska sång? Vill du göra mig ännu mera sorgsen än jag är? Lucy, jag vill ej höra denna visa — du måste återtaga hvad du sjungit.

— Det kan jag ej, min far, men jag kan göra det som är bättre, ty jag kan fortsätta och då skall du nog sjelf finna huru vacker den är.

— Lucy, du vet ej hvad du säger, jag vill ej höra mera! skall jag ej kunna få mitt eget barn till lydnad? du *måste* lyda!

— Min far, du vet huru gerna jag eljest gör det, men denna gång är det mig omöjligt och du måste höra mig till slut. Balladen är ej lång; lyssna nu blott, fader. Och utan att invänta svar, fortfor hon:

När så lord Graham talat och sänkt sitt hufvud ned,
Från himlen steg en vålnad och fram mot honom skred:
O, Graham! så hon sade, hur djerfs du klaga så?
Blott den, som kärlek gifver, kan kärlek återfå.

Men Gud, ehuru rättvis, är äfven full af nåd,
Han sett ditt hjertas ångslan och vändt sitt stränga råd,
Din son du aldrig älskat förrän han rycktes hän,
Men nu har Gud dig pröfvat, och . . . Edward lefver än!

Vid dessa ord lord Graham, högt ropte och sprang opp:
O vålnad, om du gäckar mig med ett svekfullt hopp,
Min själ jag mörkrets väljer, men talar sanning du,
Så har du mina skatter och min tillbedjan nu.

O, stolte lord! så talte den, som en ängel var,
Guds nåd med guld ej löses. Ej jag dig gäckat har.
Du skådar här din maka, som plågad grymt af dig,
Fann frid, då Gud barmhertig mig lyfte upp till sig.

Men då min blick såg neder från himlens ljusa sal,
Begrät jag dina synder och dina sorgers tal.
Ditt lif, på kärlek blottadt, var som en sorglig höst,
Och jag bad Gud dig pröfva och sedan skänka tröst.

Nu får din son du åter, men minns: han är från Gud;
Böj knä, och låt ditt hjerta få lof i bönens ljud.
Gud tacka, icke denne, som, sänd af Honom, för
Till dig det glada budskap, som nu dig lycklig gör.

Och lorden, som han lofvat, sin son nu återfår
Som på en valplats lemnats med ett och tjugu sår —
Han kommer och han slutes så varmt i faders famn,
Och under kärlekstårar de prisa Herrans namn.

Under de sista verserna hade lord Suffridge långsamt lyftat sitt hufvud från den dyna mot hvilken det hvilade, hans ögon stirrade i rymden, händerna voro hårdt sammanpressade och han tycktes lida förfärligt.

— Fader, sade Lucy, hvad går åt dig? tyckte du ej om min sång? var den ej vacker, och hade ej lord Graham stor anledning att tacka Gud som återskänkte honom den son han trodde sig hafva förlorat? Min far, du har sagt mig att du önskade dig en son; om Gud nu skulle skänka dig en sådan, hvad skulle du då säga?

— Barn, jag hoppas ej mera derpå, ty huru många år har jag ej önskat och hoppats förgäfves; men nu tror jag ingenting mer. Men hvar-

före vidröra ett ämne, som du vet att är mig så smärtsamt? hvarföre?

Vid dessa ord föllo hans ögon på dottern och han fäste sig genast vid hennes klädsel och sade tvärt:

— Hvad är det för en drägt du iklädt dig? den skulle bättre anstå Lady Marys salong än mitt sjukrum.

Det var första gången sedan de sista tilldragelserna som han nämnde sin hustrus namn.

— Åh, det är länge sedan jag för den skull behöft kläda mig! sade Lucy suckande.

— Du tyckes beklaga dig öfver att ej hafva fått vara tillräckligt ute i år? men det har alldeles varit i sin ordning och dessutom *min* vilja.

— O nej, min fader, så menade jag icke, jag ville säga någonting helt annat dermed.

— Hvad ville du då säga? tala ut, du vet att jag ej kan lida väntan, sade lorden något otåligt.

— Är din styfmoder sjuk? eller har någonting ovanligt inträffat?

— Ja, min fader, hvad jag med dessa ord me-

nade är mycket sorgligt, men ändå tänker jag på en sak som skänker mig stor glädje . . .

— Hvad vill det säga? hvad menar du? är min hustru . . . sjuk? frågade han något bäfvande.

— Hon har varit sjuk, mycket sjuk, min far, men nu är hon det ej mera . . .

— Är hon . . . lorden uttalade med synbar svårighet det sista ordet . . . död?

Till svar härpå tog Lucy hans hand, kysste den ömt och gjorde med hufvudet ett jakande tecken.

Lorden grep med begge händerna om sitt hufvud och mumlade halfhögt:

— Den tredje! således intet hopp för mig! Nå ja, det ges personer som äro födda under en olycklig stjerna.

Lyckligtvis förblef dessa ords betydelse dunkel för Lucy; hon tyckte att han nu blott behöfde tröst och sade derföre:

— Fader, tala icke så! du borde hellre falla ned på dina knän och tacka Gud för den stora lycka Han skänker dig uti din smärta och hvilken du ej ens känner eller kan ana.

— Lucy, Lucy, hvad menar du? du ser så hem-

lighetsfull ut... hvad är det? hvilken lycka kan ännu finnas till för mig?

— Den efterlängtade sonen, svarade Lucy lugnt.

Nu reste sig lord Suffridge upp, såg stirrande på sin dotter och tycktes tvifla på hennes förstånd. Hon såg det och tillade:

— Min fader, vill du följa mig, så skall jag visa dig något som kommer ditt hjerta att klappa af glädje?

— Lucy, Lucy, du gäckas med mig! var allt hvad den sjuke tid efter annan förmådde frambringa.

Men Lucy var ej den som ville lemna ett halfgjordt verk ofulländadt; hon svarade intet på fadrens utrop, utan förmådde honom blott att stiga upp och följa henne. Snart såg man den unga flickan, med den bestämda klara blicken och det milda ansigtet, stödjande sin fader gå genom den stora salen, der Anders, som följt samtalets gång, med en ljustake i handen lyste vägen för dem. Lord Suffridge gjorde ej längre något motstånd, tvärtom tycktes han påskynda sina steg, ty en nervös öfverspänning förlänade honom krafter.

Slutligen kommo de till den dörr, som ledde till Lucys våning; ett barnskri hördes. Lord Suffridge betraktade sin dotter med en vild frågande blick.

— Kom min fader, sade hon, betraktande med sina milda leende ögon den gamles bäfvande ansigte. Lord Graham! kasta dig på knä emellan din dotters och din sons vagga!

Nu följde ett uppträde på hvars möjlighet mången kan komma att tvifla, ty lugna, sjelfbeherrskande naturer kunna ej fatta uttrycken af vilda passionerade lynnen, som ej kunna lägga band på sig, eller sätta en damm för sina öfversvallande känslor. Han öppnade dörren på gläntet, lade sitt öra till, och, med återhållen andedrägt, med händerna sammanpressade emot hjertat för att tysta dess slag, med ögonen stirrande utan mål, stod han der och lyssnade. Några ögonblick förgingo sålunda. Lucy och Anders vexlade oroliga blickar; den gamle tjenaren darrade, ty han mindes en annan gång, då lorden äfvenledes stod bakom en dörr och lyssnade, samt det hemska uppträde som derpå följde. Lucy åter betraktade fadren med förvåning; hon för-

stod måhända den känsla som beherrskade honom, men ett var henne oklart, obegripligt och det var orsaken till allt detta. Sedan länge visste hon att han önskat sig en son, men att det för honom kunde vara en sådan lifsfråga, det kunde hennes förstånd ej fatta, men hon dömde honom icke. Uti hennes nuvarande känslor för fadren, intog medlidandet ett framstående rum, hon kände för honom liksom ett slags moderlig ömhet. Det är denna känsla som hvarje moraliskt stark människa måste erfara vid anblicken af svagheten som är oförmögen att beherrska sig. Det är orätt att förakta den svage; ty han är endast värd medlidande; med samma skäl kunde den friske förakta den lidande.

Nu hördes ett starkt skri ifrån rummet innanföre, som snart efterföljdes af ett annat. Då tog Lucy sin faders arm och sade med ett lugnt och bestämdt uttryck: — Kom in, min far, det är tid att ni får se edra tvillingar, de likna så mycket hvarandra att man knappt kan skilja dem åt. Flickan heter Mary och gossen, såsom ni, Robert.

Dessa ord liksom skingrade den berusning uti

hvilken lorden befann sig och följande sin dotter inträdde han uti det rum der de begge vaggorna uppenbarade sig för hans blickar. Skola vi försöka skildra det som nu försiggick derinne? Nej, vi känna oss oförmögna att återgifva det intryck af lycka som frambryter ur ett hjerta, hvars hela lif hittills varit blott kall egoism, fattigdom på allt varmt och godt; denna öfvergång är herrlig, den är ett återsken af den himmelska glädjen. Jag föreställer mig att den liknar den stund då den trötte vandraren i lifvets mörker ser begreppet om evigheten klarna, då hans ögon mattade af sorg, sjukdom, kanske förskräckelse vid dödens annalkande, ser trons stjerna lysa och otrons dimmor blifva allt mera genomskinliga. Hjertat har ibland sådana strålande, ljufligt gudomliga stunder, då allt är skönt, klart, herrligt, då alla menniskor tyckas vara goda, alla föremål belysta af ett ljuft skimmer. Hvad är det väl som kan framtrolla denna oförlikneliga hänryckning? — Kärleken.

Kärlek! du sköna ord, när du står på den höjd Gud anvisat dig, när du icke ryckes ned för att blifva stoft, som de menniskor, hvilka vanhelga

dig! Du är den axel, omkring hvilken jorden vänder sig; vore du alltigenom af ädel metall, vore jorden ej mera jord, den vore paradiset; lifvet vore ej mera lif, det vore evigheten — evig sällhet, ja evig, ty döden kunde då ej mera finnas, — döden är ju stoftets arfvedel.

VI

ULFVEN I FÅRAHUSET

Efter denna dag började, om man så kan säga, ett nytt lif på Abbey-Hall. Lucy hade småningom vunnit ett stort herravälde öfver sin fader. Den dystre egoistiske lorden, som hela lifvet igenom ej fordrat annat än lydnad, kände sig nu fängslad af den älskliga engel, hvilken med den moraliska styrka hon egde, ej kunde annat än beherrska den svage mannen, som hela lifvet dårat sig med den tron, att hans despotism skulle kunna kufva andras andliga frihet; men dem

emellan fanns ingen kärlek, intet moraliskt band som skulle närmat dem till hvarandra; Lucy trodde sig visst kunna vara sin far nyttig, men hon visste också, att hvilken annan qvinlig hand som helst kunnat ersätta henne. Det var ingen länk som förenade dessa tvenne hjertan. Lorden var oförmögen att uppfatta denna brist, men hos Lucy uppväckte detta en djup ledsnad; denna rôle af fångvaktare var för henne odräglig. Med en energisk natur, van att betrakta verlden som sitt fosterland, kände hon behof af handling; stillastående var död för henne; lugn beröfvade henne lugnet. Alla naturer äro ej skapade att förstå de fredliga dygder, som åtnöja sig med det inflytande, deras milda handlingssätt kan åstadkomma. Naturen, Skaparens fullkomligaste verk gifver oss ett exempel härpå. Är den lugna bäcken som banar sig en väg i den grönskande ängen och uti hvilken häggen doppar sina grenar, mer eller mindre värd vår beundran än det brusande vattenfallet som vid det motstånd berget gör, rusar fram och liksom hotande kastar sitt skum emot höjden, för att sedan fortsätta sin bana tills dess ett nytt föremål uppväcker dess

raseri? Hvilken blomma är skönare, den anspråkslösa förgät-mig-ej'n, den blyga violen, eller den doftande och fagra rosen, den stolta och högmodiga liljan, den originella och vilda passionsblomman? Allting som är, har orsak att vara; allt som ej är moraliskt dåligt, har ett försvar uti sig sjelf.

Lucy hade intet som kunde bekymra henne; nu hade fadrens motvilja för henne gifvit vika, hennes gamla vänner betraktade henne såsom deras lefnads dyrbaraste perla och kunde ej nog fägnas af hennes åsyn; men nej, här kunde hon icke lefva, hon hade ledsamt. Det var icke de nöjen hon redan en tid under Lady Marys lefnad deltagit uti, som lockade henne; stora verldens nöjen voro i hennes ögon endast de sysslolösas tidsfördrif. Nej! det var menskligheten hon ville tillhöra genom att arbeta med densamma.

En afton då lord Suffridge och Lucy sutto uti hennes rum, som nu var det, der hon bäst trifdes, hördes buller utifrån; de betraktade hvarandra med förvånade blickar. Det var någonting så ovanligt att de knappast kunde tro sina ögon; den lilla fyraåriga Robert, som på sin

käpphäst red genom rummet, stannade tvärt och påstod att det var åskan som gick. Vi böra här i korthet omnämna att hans tvillingssyster redan för tre år sedan aflidit. Men nej, det var ej åska, ty Anders inträdde nu helt andtruten med underrättelse att en gammal fru och en ung herre anländt, hvilka anhöllo om att få se lorden och fröken Lucy. Nästan omedelbart derpå inträdde de besökande och den gamla frun presenterade sig sjelf och sin följeslagare på följande sätt:

— Min bästa kusin, Robert, ni känner icke igen mig och derpå undrar jag alldeles icke, och ändå var jag på edert bröllop. Mitt namn är Anna Rush, köttslig kusin till Lucy, er första hustru, och tante till det söta barnet här; och gumman slöt vid dessa ord Lucy i sin famn och tryckte henne innerligt till sitt hjerta. Hvad hon liknar sin mor! det är alldeles underbart! — Men jag glömmer att presentera min unge vän, baronet Edward Glithingham.

Den unge mannen bugade sig och sedan de vanliga, alltför tråkiga inträdesfraserna voro vex-

lade, finna vi dem alla fyra trefligt sittande omkring en stor brasa.

— Hvarifrån kommer ni, min goda tante? frågade Lucy, sedan hon gifvit sina befallningar om théet.

— Jag? Ja, min lilla vän, det vore en lång historie att berätta! Jag kommer från Amerika, ehuru icke direkte, emedan jag sednast varit i Sussex, der jag besökt en gammal ungdomsvän, baronet Glithinghams moder; derifrån åtföljde han mig, ty vi skola begge begifva oss till London. På vägen hörde vi att ni voro hemma och beslöto derföre att vika in och helsa på eder.

— Det var mycket vänligt gjordt, svarade Lucy, som ensam talade, ty fadren, som alltid var tyst och sluten, var nu dystrare än vanligt, och höll sina ögon ofrånvändt riktade på den unge mannen, som helt ogeneradt deltog samtalet.

— Min nådiga fröken, sade denne med inställsam artighet, om icke fru Rush lofvat taga mig under sina vingars skugga, skulle jag aldrig vågat beträda detta slott.

— Den, som min mors vän inför i vårt hem, kan vara säker på att som en gerna sedd gäst

emottagas, svarade Lucy, och jag är öfvertygad om att min far delar min mening, tillade hon lätt vidrörande den gamle, som fortfarande satt tyst och icke kunde taga sina ögon ifrån den nya gästen.

— Mycket riktigt, svarade han, då han kände dottrens hand på sin arm och hörde de sista orden.

Vi hafva redan tecknat Edwards porträtt uti ett af de föregående kapitlen, och det återstår oss derföre blott att göra fru Rush's bekantskap. Hon hörde till den klass menniskor som icke göra stora anspråk på andras uppmärksamhet, men hvilka äro välkomna hvarhelst de visa sig. Man såg att hon hade varit vacker och ett drag af utomordentlig godhet låg utbredt öfver hela hennes ansigte och i hennes ögon. Det finnes ett drag öfver munnen som aldrig bedrager och hvad ögonen beträffar, är det svårt att finna en bättre liknelse än den så kända: ögat är själens spegel. Mrs Rush hade varit en god vän till Lucys mor, hade gift sig med en amerikanare och lefde sedan i hans hemland lycklig och ansedd. Nu var hon enka och hade beslutit att göra en

liten resa till sitt födernesland. Vi hafva intet vidare att säga om hennes person.

De några dagar hon ämnat tillbringa på Abbey-Hall voro tillräckliga att närma henne och Lucy till hvarandra och den sednare ville ej höra talas om, att hon skulle fullfölja sin plan att så snart lemna slottet. Sålunda förflöto några veckor och den gamla tanten och den unga baroneten talade ännu icke om någon afresa. Lord Suffridge hade äfven småningom vant sig vid sina nya gäster, och då han såg huru lycklig Lucy var att få behålla fru Rush, förenade han sina böner med hennes.

Dessa några veckor hade, utan att några vigtiga händelser inträffat, likväl medfört förändring i många förhållanden, Den unge Edward tycktes ha blifvit så intagen uti Lucy, att han vid hvarje lägligt tillfälle sökte öfvertala fru Rush att förlänga vistelsen på slottet.

Det har redan blifvit sagdt att han hade ett intagande utseende och att man lätt kunde misstaga sig på hans inre värde, och ändock kände Lucy en instinktlik motvilja för honom. Hon arbetade visserligen emot dessa känslor, som hon